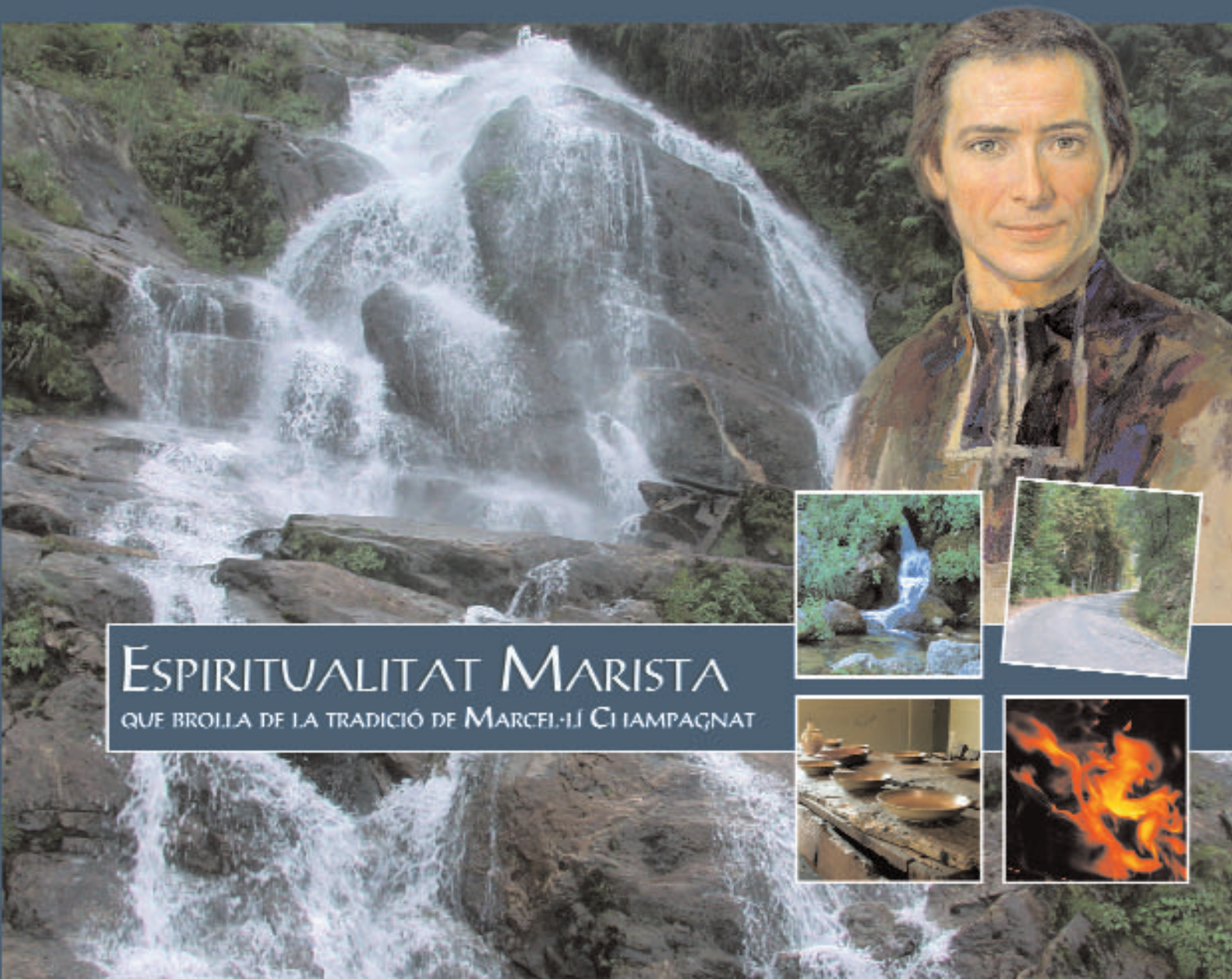
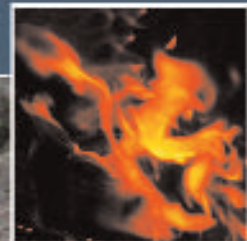

AIGUA DE LA ROCA

ESPIRITUALITAT MARISTA
QUE BROLLA DE LA TRADICIÓ DE MARCEL·LÍ CI IAMPAGNAT

AIGUA DE LA ROCA

Director:

G. AMEstaún

Comitè de Publicacions:

G. Emili Turú, G. AMEstaún,
G. Onorino Rota i Luiz Da Rosa.

Llengua original: Anglès

Redactor:

Anglès: Gna. Marie Kraus, SND

Traductor:

Català: Carolina Martínez i Noemí Pujol

Grupo de comunicaciones:

G. Joadir Foresti, G. Jean Pierre Destombes,
G. Federico Carpintero y G. AMEstaún

Fotografies:

G. AMEstaún.

Arxiu fotogràfic de l'Institut de Germans Maristes.

Arxiu fotogràfic de la "Fabbrica di San Pietro in Vaticano".

Maquetació i fotolits:

TIPOCROM, s.r.l.

Via A. Meucci, 28 – 00012 Guidonia (Roma)

Redacció i administració:

Piazzale Marcellino Champagnat, 2.

C.P. 10250 – 00144 ROMA

Tel. (39) 06 545 171

Fax (39) 06 54 517 217

E-mail: publica@fms.it

Web: www.champagnat.org

Editor:

Institut de Germans Maristes

Casa General – Roma

Impressor:

C.S.C. GRAFICA, s.r.l.

Via A. Meucci, 28 – 00012 Guidonia (Roma)

Juny, 2007

AIGUA DE LA ROCA

ESPIRITUALITAT MARISTA

que brolla de la tradició de Marcel·lí Champagnat

ÍNDEX

PRESENTACIÓ 6

INTRODUCCIÓ 12

1. BROLLEM DE RIUS
D' AIGUA VIVA 20

2. PELEGRINS
EN LA FE 38

3. COM GERMANS
I GERMANES 54

4. PORTEM LA BONA NOVA
ALS POBRES 68

TENIM NOUS SOMNIS 80

PREGUNTES PER A LA REFLEXIÓ 88

BIBLIOGRAFIA DE CONSULTA 90

GLOSSARI 96

PRESENTACIÓ

BENVOLGUTS
ÇERMANS
I MEMBRES
DE LA FAMÍLIA
MARISTA...

6 de juny de 2007

Festa de Sant Marcel·lí

Benvolguts germans i membres de la Família Marista,

Els primers seguidors de Marcel·lí Champagnat se l'estimaven com a germà gran i pare que era per a ells. No ens ha de sobtar, ja que el jove sacerdot i els seus deixebles tenien moltes coses en comú.

Primer de tot, com el fundador mateix, Joan Maria Granjon, els germans Joan Baptista i Joan Claudi Audras, Antoni Couturier, Bartomeu Badard, Gabriel Rivat i Joan Baptista Furet eren uns nois senzills procedents del camp, que vivien del treball de les seves mans. En segon lloc, gairebé tots ells arribaven sense estudis. Ja sabem que el mateix fundador va haver de lluitar per superar les seves dificultats acadèmiques i va passar per tràngols amargs al seminari a causa de la seva manca de preparació.

Però les arrels de la lleialtat i dedicació dels joves que Marcel·lí va reunir entorn seu eren molt més profundes que les semblances que poguessin do-

nar-se en el seu origen o en les seves experiències. Perquè el fundador era un home enamorat de Déu, i amb la seva ajuda els seus primers germans també van arribar a ser-ho. Sota el seu guiatge, van anar prenent cada vegada més consciència de la presència de Déu i van aprendre a confiar en la Providència.

Marcel·lí els va ensenyar també a seguir el model de Maria, sabent que aquest era un camí segur per centrar les seves vides en el Senyor. D'aquesta manera es van esforçar per imitar l'estil de Maria. Plenament fidels a la visió apostòlica del fundador, aquells joves van fer seva la preocupació que ell sentia pels pobres de Déu i s'estimulaven entre ells per atendre'ls.

Amb el pas del temps, la seva manera de viure l'evangeli es va convertir en un reflex del caràcter i els valors de la persona de qui havien rebut la inspiració. Anys més tard, molts d'ells recordaven aquest sacerdot decidit i coratjós com un home entusiasta i pràctic, desitjós de portar les idees a l'acció i beneït amb el do de la humilitat. D'aquí brollava la font d'aquella espiritualitat senzilla i arrelada que ell gratuïtament va compartir amb els seus germans.

Aquesta espiritualitat naixia de la pròpia experiència de Marcel·lí de sentir-se estimat per Jesús i cridat per Maria. Ell, igual com els altres maristes pioners, estava convençut que Ella volia que la seva Societat constituís el model d'una forma renovada de ser Església. I a Fourvière es van comprometre a unir els seus afanys per tal de fer realitat aquest somni.

Nosaltres hem rebut l'espiritualitat de Marcel·lí Champagnat i dels nostres primers germans com una preciosa herència (C 49) que ha estat adaptada i posada al dia per cada una de les generacions anteriors, tot mantenint la seva dimensió mariana i apostòlica. A nosaltres ens correspon ara d'encarnar-la en les diverses cultures i situacions en les quals l'Institut es troba present actualment.

PRESENTACIÓ

Els Germans que van prendre part al Capítol de 2001 van demanar al nou Consell general que elaborés una guia que servís per oferir l'espiritualitat apostòlica marista de Marcel·lí Champagnat a un sector més ampli de persones. Els capitulars eren conscients que des dels començaments de l'Institut aquesta espiritualitat ha tingut atractiu no només per als germans de Marcel·lí sinó per al laïcat marista igualment. És un privilegi per a mi poder presentar-vos ara el document titulat *Aigua de la roca - Espiritualitat marista que brolla de la tradició de Marcel·lí Champagnat*.

Aquest text és el resultat del treball conjunt de moltes mans i fruit d'un bon nombre de consultes. És cert que tota espiritualitat autèntica és viva i dinàmica, i per tant convé tenir present que el que hi trobem no vol ser la darrera paraula sobre la qüestió, sinó quelcom que ha estat escrit per a aquest determinat moment de la història.

Encara que són bastants els qui han tingut un paper important en l'elaboració del document i dels seus continguts, hi ha hagut un grup en particular, compost per germans, seglars i altres membres maristes de diversos països, que han conduït aquest projecte de principi a fi. El meu agraïment a tots els qui hi han participat, sobretot a les persones integrants de la Comissió Internacional: G. Benet Arbués, FMS; G. Bernard Beaudin, FMS; G. Nicholas Fernando, FMS; Gna. Vivienne Goldstein, SM; G. Maurice Goutagny, FMS; G. Lawrence Ndawala, FMS; G. Spiridion Ndanga, FMS; G. Graham Neist, FMS; Bernice Reintjens; Agnes Reyes; Vanderlei Soela; G. Miguel Ángel Santos, FMS; G. Luis García Sobrado, FMS, i de manera especial al G. Peter Rodney, FMS, membre del Consell General, que va coordinar les tasques del grup.

L'espiritualitat apostòlica marista de Marcel·lí és una experiència viva i dinàmica de Déu, que s'orienta alhora vers la contemplació i vers l'acció.

Transformats per l'amor de Jesús i cridats per Maria som enviats en missió a anunciar la Bona Notícia de Déu als infants i joves que viuen als marges de la societat.

Finalment, unes paraules sobre el títol d'aquest text: *Aigua de la roca*. Els qui coneixen la història de Marcel·lí saben que construï la casa de L'Hermitage amb les seves pròpies mans, utilitzant roques que ell mateix havia tallat. L'aigua del Gier, el rierol que corre a través de la propietat de L'Hermitage, va ser una segona font important de vida per a la comunitat naixent. En recollir aquestes dues imatges, el document *Aigua de la roca* situa l'espiritualitat apostòlica marista de Marcel·lí al lloc de preferència que ha de tenir en la vida de cada un de nosaltres i de tots els qui arriben a conèixer i estimar el fundador com ho van fer aquells primers deixebles seus fa tants anys. Tant de bo que el que trobeu en aquestes pàgines us ajudi a aprofundir en la vostra experiència personal i us porti a créixer en la fe.

Amb afecte,

Germà Seán D. Sammon, FMS
Superior General

VIE
DE JOSCPH HENRI-MARCELIN
CHAMPAGNAT

1780-1850
1842

Fondateur de la Société des Très Saints Frères de Marie

UN DE SES PREMIERS DISCIPLES
(Vierge Jean, Marthe)

BIOGRAPHIES

DE QUELQUES FRÈRES

QUI SE SONT DISTINGUÉS PAR LEURS VERTUS
ET L'AMOUR DE LEUR VOCATION

Annuaire de l'Institut des Très Saints Frères de Marie.

Rédaction communale en 1844.

Paris chez les Bénédictins.

Voilà que après un séjour de six semaines au grand séminaire de Saint-Étienne de La Réunion, le Frère Joseph Champagnat est parti pour la France, le 15 Mars 1844. Il est parti avec une lettre de recommandation de son supérieur, le Frère Jean-Marie, et une lettre de recommandation de son évêque, le Cardinal de La Roche-Jouanville. Il est parti avec une lettre de recommandation de son évêque, le Cardinal de La Roche-Jouanville. Il est parti avec une lettre de recommandation de son évêque, le Cardinal de La Roche-Jouanville.

Chronique de l'Institut des Très Saints Frères de Marie

**AVIS, LEÇONS, SENTENCES
ET INSTRUCTIONS**

ET
VÉNÉRABLE PÈRE CHAMPAGNAT

PROFESSEUR DE PHILOSOPHIE
UN DE SES PREMIERS DISCIPLES

— 401 —

NOUVELLE ÉDITION

MANUEL DE PIÉTÉ

—
PREMIÈRE PARTIE.

PRINCIPES DE LA PERFECTION CHRÉTIENNE
ET RELIGIEUSE.

CHAPITRE I.

F. AVTT, Henri Tillot

Henri Tillot

ANNALES DE L'INSTITUT

DIVISÉES EN NEUF ÉTAPES

Rédaction commencée en 1841

INTRODUCCIÓ

Espiritualitat marista.

*Trets del
desenvolupament
de la nostra
espiritualitat.*

*Com podem abordar
aquest document.*

El nostre mandat

El 2001, en el XX Capítol General dels Germans Maristes, se sol·licità que s'impulsés una reflexió sobre la nostra espiritualitat i que se n'elaborés un document seguint les línies del text sobre l'educació marista de l'any 1998.¹ En la interpretació d'aquest mandat, el Concili General veié el text com una forma d'ajudar-nos a reflexionar i aprofundir en com entenem, apreciem i vivim l'espiritualitat marista. El text no vol ser l'última paraula sobre aquesta espiritualitat, sinó una declaració de com l'entenem avui. Així doncs, és essencial que el document expliqui com va néixer la recerca marista de Déu, com va arrelar-hi i quins fruits ha donat. Calia posar al nostre abast la riquesa d'aquesta espiritualitat per millorar l'entrega d'aquest do a l'Església i al món i fomentar el creixement de les nostres vides en la fe, tant en el pla personal com en les diferents comunitats humanes en les quals som presents. Aquest document pretén

ajudar a desenvolupar una espiritualitat que és apostòlica i mariana en la nostra acció pastoral.

Espiritualitat marista

Al llarg de la vida, la nostra realitat espiritual interior interactua de forma dinàmica amb les experiències que vivim. D'una banda, allò que anomenem la nostra *espiritualitat* pren forma a mesura que acceptem les experiències de les nostres vides. D'una altra banda, aquesta espiritualitat dóna forma a la manera com entenem i ens relacionem amb el món, amb les persones i amb Déu.

Quan parlem d'espiritualitat cristiana, ens referim al foc inextingible que crema al nostre interior, que ens omple de passió en la construcció del Regne de Déu² i que esdevé la força que dirigeix les nostres vides, permetent

que l'Esperit de Crist ens guïï. El cristià que ho viu així creix en santedat.³

Vivim aquesta espiritualitat cristiana d'una forma *mariana* i *apostòlica* que ens diferencia.⁴ És una espiritualitat encarnada que emana de Marcel·lí Champagnat*⁵ i que es desenvolupà amb els primers germans, que ens la lliuraren com un valuós llegat.⁶

Així com compartim arrels comunes amb les altres formes de vida marista*, tenim una espiritualitat particular que contínuament es renova per l'acció de l'Esperit i dels esforços personals i comunitaris per encarnar-la en situacions canviant i cultures diverses.⁷ Aquesta espiritualitat enforteix la nostra unitat i és un element crucial per a la vitalitat de les nostres vides i de la nostra missió.⁸ Així doncs, quan, en aquest document, utilitzem el terme *marista*, ens referim únicament als que fonamenten la seva espiritualitat en la tradició de Marcel·lí Champagnat.

Trets del desenvolupament de la nostra espiritualitat

Marcel·lí rebé el do de viure una relació profunda amb Jesús i Maria. La nostra espiritualitat s'inicià amb aquest do. De ben jove, l'Esperit féu germinar en ell una intuïció que estigué influenciada per la seva personalitat i experiències de vida i, posteriorment, Marcel·lí i la primera comunitat donaren forma al carisma*. Gràcies a la seva fidelitat creativa, aquest carisma es començà a expressar en una espiritualitat.

El 1840, any en què Marcel·lí morí, l'espiritualitat s'havia desenvolupat, però no s'havia sistematitzat. Poc temps després, els seus deixebles començaren a construir un cos de texts per descriure l'espiritualitat. Els més importants són *Vida de José Benito Mar-*

INTRODUCCIÓ

celino Champagnat (1856), *Crónicas Maristas II. Biografías* (1868), *Crónicas Maristas III. Sentencias* (1869) i *Annales de l'Institut* (començat el 1884 pel G. Avit).

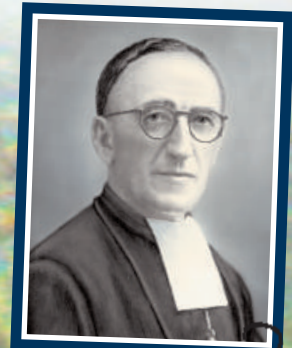
En presentar, ara, una visió contemporània de l'espiritualitat marista, seguim l'exemple de generacions anteriors. El *Manuel de Piété* (1855) era el primer text que cristal·litzava una comprensió de l'espiritualitat de Marcel·lí i de la primera generació de germans i, en concret, de la seva manera de relacionar-se amb Jesús i Maria. Il·lustrava la seva espiritualitat amb exemples pràctics, subratllant aquelles virtuts considerades característiques d'un germà marista i necessàries per a la «perfecció». Aquest treball reflectia d'alguna manera el clima espiritual auster dels temps.

Successius superiors generals, i també capítols generals, continuaren reflexionant sobre la millor manera de

viure aquestes virtuts en circumstàncies tan canviants com la secularització de 1903, dues guerres mundials i diferents revolucions i persecucions. Els senyals dels temps aportaren una nova reflexió sobre la nostra espiritualitat i la seva expressió actualitzada per guiar la nostra vida i missió.

Durant el segle XIX i la primera meitat del segle XX, prevalgué una visió ascètica de l'espiritualitat en tota l'Església, el nostre Institut inclòs. Aquest enfocament donava poca prominència a les dimensions experimentals i místiques de l'espiritualitat.

El Vaticà II* ens animà a tornar a introduir aquests elements al nucli de la nostra espiritualitat. Amb la crida universal a la santedat, tant religiosos com laics s'endinsaren en el misteri de Déu, i en el misteri de l'Església. D'aquesta manera, la paraula «místic»* recuperava el seu significat original com una forma cristiana normal de rela-

cionar-se amb Déu. El present text vol, de forma conscient, incorporar i destacar la dimensió mística de la nostra espiritualitat. En aquest Concili també se sol·licità als instituts religiosos que es renovessin d'acord amb el seu carisma fundacional. Una de les conseqüències fou l'impuls de l'estudi sistemàtic del nostre patrimoni i de la nostra herència espiritual.

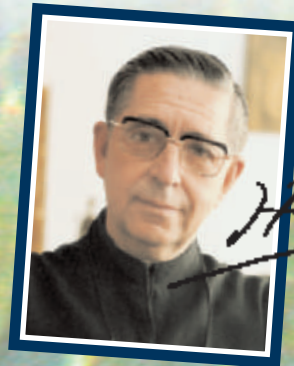
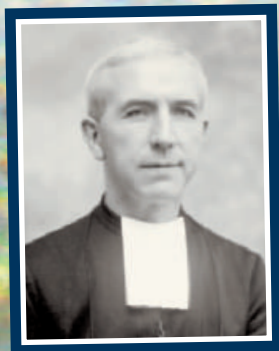
Després del *Manuel de Piété* (1855), el següent text oficial marista que sintetitzava la nostra visió de l'espiritualitat fou *Pregària, Apostolat, Comunitat*, fruit del XVII Capítol General (1976). Aquest document destacava la integració de les diferents dimensions de la nostra vida. El superior general d'aquest moment (1967-1985), el G. Basilio Rueda, contribuï, mitjançant escrits extensos i profunds, a enriquir la nostra espiritualitat tornant a expressar els elements carismàtics dels corrents teològics i espirituals que fluïren del Vaticà II. En la seva revisió de les

Constitucions, el XVIII Capítol General (1985) definia la nostra espiritualitat com a mariana i apostòlica.⁹ D'aleshores ençà, els superiors generals i el XIX i XX Capítols Generals (1993 i 2001, respectivament) han ampliat el significat i les implicacions d'aquesta espiritualitat mariana i apostòlica.¹⁰

Com podem abordar aquest document

L'element innovador d'aquest escrit és que es dirigeix tant a germans com a laics maristes. Reflecteix la creença que ambdós grups comparteixen el carisma comú que s'originà amb Marcel·lí. Viuen la mateixa espiritualitat, tot i que en circumstàncies diferents.

Escriure per a aquests dos grups suposa

A handwritten signature in black ink, appearing to read "G. Basilio Rueda".

A handwritten signature in black ink, appearing to read "G. Basilio Rueda".

A handwritten signature in black ink, appearing to read "G. Basilio Rueda".

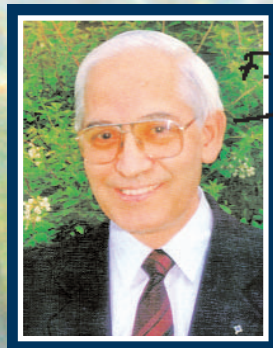
INTRODUCCIÓ

reptes en l'ús del llenguatge i en les imatges que puguin aplicar-s'hi. Al mateix temps, sentim la importància d'utilitzar termes familiars que formen part de la nostra tradició espiritual i de la nostra herència. Per això, utilitzem paraules com «fraternitat» i «comunitat» enteses en un ampli sentit. Quan utilitzem el terme «comunitat», pensem en totes les comunitats en les quals participen maristes: famílies, comunitats religioses, diferents formes de comunitats educatives, paròquies, etc. D'aquesta manera, no restringim únicament aquest terme als lectors que són germans. Els termes «germà» i «fraternitat» són símbols plens de significat, d'un estil particular de relacionar-se. Els utilitzem no únicament per referir-nos a germans professors, sinó que tenen un sentit més inclusiu que descriu l'estil de relació de tots els maristes. Us convidem a consultar el glossari al final del document, on podreu trobar una explicació de les paraules amb un (*).

Aquest document consta de cinc parts. La primera part presenta els elements distintius de l'Espiritualitat Apostòlica Marista, l'origen dels quals resideix en l'experiència i esperit de Marcel·lí i de la nostra comunitat fundadora. Utilitzant la imatge d'un viatge o pelegrinatge per descriure el desenvolupament espiritual, les parts següents representen com es pot viure la nostra espiritualitat: en la nostra recerca de Déu i en el sentit de les nostres vides (part 2), en les nostres relacions (part 3) i en la nostra vida apostòlica (part 4). Descriuen com cadascuna d'aquestes dimensions clau pot enriquir i desenvolupar la nostra vida espiritual. L'última part ens porta a mirar cap al futur amb esperança, inspirats pel cant de Maria, el *Magníficat*.¹¹ L'esperança ens permet afrontar els reptes contemporanis amb el coratge dels sants maristes que ens han precedit i amb la convicció que som els hereus d'una rica tradició espiritual.

Charles Howard

F. Berita

Fern

Per a nosaltres, membres de la Comissió, plasmar la nostra herència en paraules ha estat un viatge espiritual que hem viscut com una benedicció. Hem passat moltes hores junts, i amb altres maristes, reflexionant sobre els elements essencials de la nostra espiritualitat, les fonts que la nodreixen i les formes com integra els elements clau de les nostres vides. Hem après els uns dels altres mitjançant la reflexió orant, el compartir amb passió i l'escolta respectuosa.

El document no pretén únicament ser un escrit per ser llegit, sinó també un company per al nostre itinerari espiritual. Està pensat per a reflexionar-hi i treballar-hi, no perquè sigui una declaració definitiva de la nostra espiritualitat, sinó, més aviat, perquè és un pas en el desenvolupament d'aquesta espiritualitat. Us convidem a pregar

amb aquest text, com una guia que ens mostra el camí marista cap a Déu, les relacions i la missió.

L'experiència de benedicció que hem viscut ens fa creure que la reflexió orant produeix més fruit quan es comparteix. Al final del document hi ha algunes preguntes que ajudaran a la reflexió individual o en grup a aquelles persones que decideixin utilitzar-les.

El nostre desig és que el document enriqueixi la pregària, susciti reflexió i inspire acció i, així, es converteixi en un camí que ens guïi cap als rius d'aigua viva.

*Comissió Internacional
d'Espiritualitat Apostòlica Marista
Roma, 2007*

1.

BROLLEM

D'

DE RIUS AIGUA VIVA

*Si algú te set,
que vingui a mi;
el qui creu en mi,
que begui.*

*Del seu interior brollaran
rius d'aigua viva.*

*Esdevenim
rius d'aigua viva.*

Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui¹²

- 1.** La història de la nostra espiritualitat és una història de passió i compassió, passió per Déu i compassió per la humanitat.
- 2.** Els nostres inicis prengueren forma amb la relació d'amor entre un jove sacerdot rural i un grup de joves que visqueren en un temps de gran tumult social. El sacerdot era Marcel·lí Champagnat* i els joves eren Joan Maria Granjon, Joan Baptista Audras, Joan Claudi Audras, Antoni Couturier, Bartomeu Badard, Gabriel Rivat i Joan Baptista Furet. Ells esdevingueren la nostra comunitat fundacional a La Valla*.
- 3.** Homes senzills i sense educació, que visqueren amb gran senzillesa i unitat. Ocupaven la seva jornada aprenent a escriure, llegir i ensenyar, i en treballs que els permetien un mitjà de subsistència. Vivien entre la gent i compartien el seu destí.
- 4.** D'una forma cada vegada més profunda, descobriren la presència de Déu entre ells i aprengueren a confiar en la Providència. Junts desenvoluparen una set per Jesús i per seguir-lo a la manera de Maria i un amor per Maria com una veritable forma de centrar els seus cors en Jesús. S'anaven els uns als altres per ajudar els necessitats.
- 5.** Com Maria, quan se n'anà de pressa a la muntanya,¹³ cada setmana anaven als llogarets dels voltants per donar a conèixer i fer estimar Jesús. Es preocupaven pels infants pobres i els acollien a casa seva.¹⁴

6. La manera que tenien de viure l'Evangelí era un reflex del caràcter, dels valors i de l'espiritualitat de Marcel·lí Champagnat. La seva espiritualitat estava fortament influenciada per la seva pròpia personalitat. Els seus primers deixebles recordaven amb estimació el Marcel·lí que conegueren: obert, franc, resolutiu, valent, entusiasta, constant i equànim.¹⁵ La seva trajectòria de vida ens ofereix el testimoni d'una persona pràctica, un home d'acció i humil. Això li permeté extreure una espiritualitat senzilla i realista de diverses fonts.¹⁶

7. Entre les influències formatives que donaren forma a l'espiritualitat de Marcel·lí, hi hagué un element clau: l'experiència personal de ser intensament estimat per Jesús i cridat per Maria. Un incident ocorregut a principis de l'any 1823, el «*Recordeu-vos*» a la neu*, va ser entès per Marcel·lí i els seus germans com a molt significatiu. Marcel·lí i Estanislau estaven perduts enmig d'una tempesta de neu. Amb el seu company, inconscient als seus peus, Marcel·lí pensà: «Si Maria no ve a ajudar-nos, estem perduts».¹⁷ Posant la seva vida en les mans de Déu, pregà el *Recordeu-vos* i la seva pregaria a Maria rebé una resposta de forma miraculosa. Marcel·lí i els seus primers germans veieren en aquest incident una realitat més profunda: Déu els havia escollit per compartir la mateixa missió que s'havia confiat a Maria.

8. Marcel·lí també era molt conscient de l'amor de Jesús i Maria pels altres. Això li inspirà la passió d'un apòstol i dedicà la seva vida a compartir aquest

amor. La trobada de Marcel·lí amb el jove moribund, Joan Baptista Montagne*, ens mostra fins a quin punt Marcel·lí se sentí afectat pel seu encontre amb un jove que s'enfrontava al final de la seva vida sense conèixer l'amor que Déu sentia per ell.

9. Per a Marcel·lí, aquest esdeveniment fou un senyal de Déu. La seva compassió l'empenyé a iniciar de forma immediata la seva idea fundacional: «Necessitem germans!»¹⁸ Als quatre mesos de la seva ordenació sacerdotal, aquesta experiència evidenciava les necessitats dels joves i confirmava la idea de donar-los resposta amb un grup dedicat a l'evangelització. Portarien la Bona Nova de Jesús a les persones que es trobaven al marge de l'Església i de la societat. Tan sols feia quatre mesos que era sacerdot.

10. Marcel·lí estava responent amb dedicació i de forma pràctica i efectiva a les necessitats que veia al seu voltant. Aquesta resposta també s'havia modelat a partir del *Projecte** que compartien els primers germans maristes, que somniaven amb una manera renovada de ser Església, tal com havien jurat a Fourvière.¹⁹ Marcel·lí compartia la convicció amb Joan Claudi Colin*, Joana Maria Chavoïn* i els altres «maristes fundadors» que Maria els estava cridant per donar una resposta conjunta a les necessitats de la França postrevolucionària.

11. Els maristes entenien el seu *Projecte** com una forma de compartir l'obra de Maria de donar a llum a Crist al món i estar present en l'Església naixent. Era una obra que esperaven que arribés a totes les diòcesis del món i que s'estructuraria com un arbre de moltes branques, on hi hauria lloc per als laics, sacerdots, germanes i germans.

12. L'espiritualitat marista que iniciaren Marcel·lí i la comunitat fundadora ha estat enriquida per les generacions posteriors de seguidors de Champagnat i ja ha esdevingut un riu d'aigua viva amb un cabdal que generacions futures contribuiran a augmentar. Com Marcel·lí, sabem que Maria continua guiant el seu desenvolupament.²⁰

13. Creiem que el carisma* de Marcel·lí és un do atorgat a l'Església i al món, un do que estem convidats a continuar desenvolupant i vivint mitjançant una participació cada vegada més profunda en ell. La nostra es-

piritualitat descriu i expressa aquest carisma* de la mateixa manera que s'encarna en qualsevol lloc i temps de la història. Com tot carisma autèntic, és una gràcia de l'Esperit Sant que se'ns ha confiat amb el propòsit de construir i unificar l'Església com el Cos de Crist.

14. Vivint la nostra espiritualitat apaguem la nostra set als rius d'«aigua viva» i, alhora, esdevenim «aigua viva» per als altres.

Del seu interior brollaran rius d'aigua viva²¹

1

15. Ens inspirem en la visió i en les vides de Marcel·lí i dels seus primers deixebles en el nostre viatge cap a Déu. Així com compartim aquest pelegrinatge amb molts altres, som conscients que tenim un estil peculiar que ens diferencia. Hem rebut el do de compartir amb Maria l'experiència transformadora de sentir-nos estimats incondicionalment per Jesús. D'aquest do brollen les característiques peculiars de la nostra manera de ser seguidors de Champagnat.

✻ Presència i amor de Déu

16. Avui, aquells de nosaltres que seguim els passos de Marcel·lí i dels seus primers deixebles ens sentim inspirats pel mateix dinamisme interior. Desenvolupem una ma-

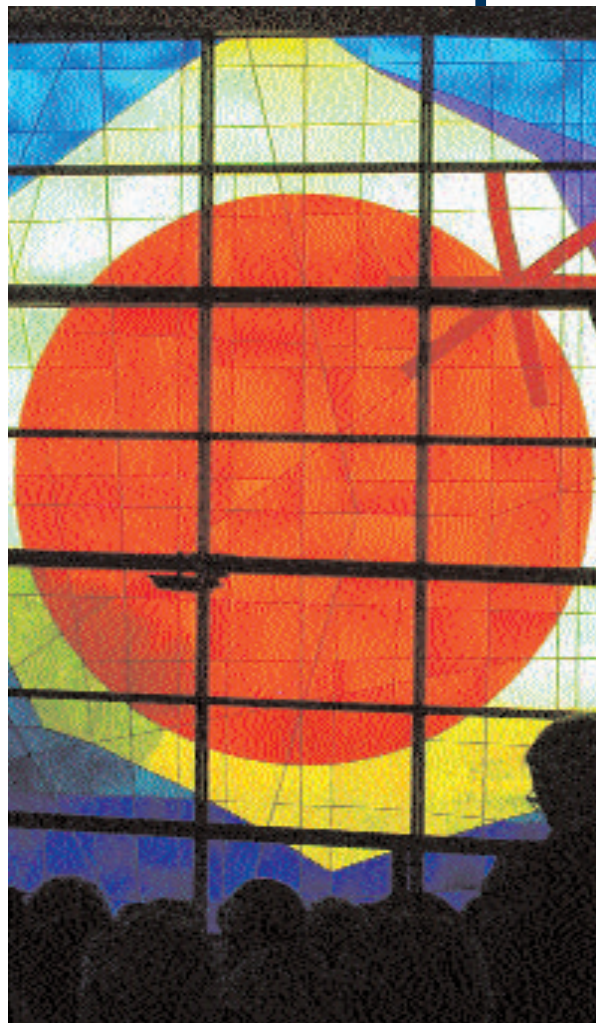

nera de ser, d'estimar i de fer seguint l'esperit dels nostres orígens. A poc a poc, dia a dia, aprofundim en la nostra experiència de la presència de l'amor de Déu en nosaltres i en els altres. Aquesta presència de Déu és una experiència profunda de ser estimats per Déu personalment, i la convicció que està a prop nostre, en les nostres experiències humanes quotidianes.

✧ Confiança en Déu

17. La relació de Marcel·lí amb Déu, junt amb el coneixement de les seves limitacions, explica la seva confiança incondicional en Déu. L'abast de la seva confiança sorprenia aquells que treballaven amb ell i escandalitzava alguns que jutjaven les seves accions imprudents. Amb humilitat, Marcel·lí veia que Déu actuava, i per això obrava amb valentia i compromís. «No ofenguem Déu preguntant-li coses banals. Com més gran sigui la nostra demanda, més el plaurem.»²² Les invocacions que Marcel·lí utilitzava més sovint, «Si el Senyor no construeix la casa»²³ i «Tu ho saps, Déu meu»²⁴, eren expressions espontànies, d'una confiança absoluta.

18. Ens esforcem per desenvolupar la nostra relació amb Déu de manera que, com per a Marcel·lí, esdevingui la font diària del nostre renovat dinamisme espiritual i apostòlic. Aquesta vitalitat ens fa seguir endavant, malgrat les nostres limitacions i carències. Atrets per l'experiència de Marcel·lí, acollim els misteris de la nostra vida obertament, amb confiança i entrega.

❧ Amor a Jesús i al seu evangeli

1

19. Marcel·lí deia als primers germans: «Donar a conèixer Jesús i fer-lo estimar és l'objectiu de la nostra vocació i l'única finalitat d'aquest Institut. Si fracasséssim en aquest propòsit, la nostra congregació no tindria sentit.»²⁵ Dient això, Marcel·lí expressava de forma clara la seva convicció —una convicció cada cop més present entre els maristes d'avui— de la centralitat de Jesús en la nostra vida i missió.²⁶

20. Per a nosaltres, Jesús és la imatge del Déu invisible.²⁷ Els maristes tenim tres llocs preferits on Jesús ens revela Déu de forma privilegiada.²⁸

21. «A Betlem trobem la innocència, senzillesa, gentilesa i, fins i tot, feblesa d'un Déu que és capaç de commoure els cors més durs... No hi ha lloc per a la por davant d'un Déu que s'ha convertit en infant.»²⁹ Se'ns revela un Déu que ha plantat la seva tenda entre nosaltres i a qui considerem un «germà».

22. Al peu de la Creu, ens quedem corpresos davant un Déu que ens estima sense reserves. Trobem un Déu que comparteix el patiment físic i psicològic, la traïció, l'abandó i la violència que pateix la humanitat, i transforma aquestes experiències. Aquí ens introduïm en el misteri del patiment redemptor i aprenem fidelitat humil a l'amor.³⁰ El Crist crucificat és el signe i l'expressió més profunda d'un Déu que és amor.

23. A l'Altar, a l'Eucaristia, trobem un lloc privilegiat per entrar en comunió amb el Cos de Crist: unir-nos amb tots aquells que en són membres i aprofundir en la nostra relació amb la presència viva de Jesús a les nostres vides. La celebració de l'Eucaristia i la pregària davant del Santíssim Sagrament foren experiències intenses de Déu per a Marcel·lí.³¹ Experimentar l'Eucaristia com la font i cimera de la vida cristiana ens condueix al cor de l'espiritualitat marista.

24. Aquests llocs preferits dels maristes, on trobem l'amor de Jesús, també són espais de trobada amb els pobres.³² A Betlem, ens commovem amb la situació de pobresa i fragilitat dels infants i joves, sobretot dels més desfavorits. A la Creu, estem amb les persones que pateixen el fracàs i el sofriment, i amb aquells qui lluiten pel pa, per la justícia i per la pau. A l'Altar, entrem en comunió amb l'amor de Jesús, que ens condueix a una relació més profunda amb els pobres. Ens hi atansem i es converteixen en els nostres veritables germans, germanes i amics. Obrim les nostres cases als pobres i compartim amb ells la nostra presència, el nostre temps i els nostres recursos.

✧ A la manera de Maria

25. La relació de Marcel·lí envers Maria estava profundament marcada per una confiança afectiva i total en ella, a qui veia com la «Bona Mare»*, ja que va ser la seva obra la que endegà. En una ocasió escriví: «Sense Maria no som res i amb Maria ho tenim tot, perquè Maria sempre té el seu fill adorable als braços o al cor.»³³ Aquest pensament sempre estigué present a la seva vida. Jesús i Maria eren el tresor on Marcel·lí havia après a posar el seu propi cor. Aquesta relació íntima ajudà a donar forma a la dimensió mariana de la nostra espiritualitat. En la nostra tradició, la frase «Recurs Ordinari»* resum la nostra confiança constant en Maria. El lema atribuït a Champagnat pel seu biògraf, «Tot a Jesús per Maria. Tot a Maria per a Jesús», manifesta l'estreta relació entre el Fill i la Mare i l'actitud de confiança del nostre fundador envers Maria que nosaltres estem convidats a imitar.

26. «Participem en la maternitat espiritual de Maria»³⁴ quan assumim la tasca de portar la vida de Crist al món d'aquells amb qui compartim la vida. La nodrim en la comunitat eclesial i n'estrenyem la comunió mitjançant la pregària fervorosa i el servei generós.

27. «Maria inspira la nostra actitud amb els joves.»³⁵ Contemplant Maria a les Escripures, ens impregnem del seu esperit. Ens dirigim de

pressa cap a la «muntanya» de les vides dels joves, portant-los la Bona Nova de la justícia i la fidelitat misericordiosa de Déu.³⁶ Adreçant-nos als joves de forma mariana, ens convertim en el rostre de Maria per a ells.

28. Des dels temps de Marcel·lí, els seus deixebles han donat a conèixer i han fet estimar Maria. Avui, continuem tenint la convicció que seguir Jesús a la manera de Maria és una forma privilegiada d'assolir la plenitud en el nostre camí cristià. Amb el cor ple de compassió, compartim aquesta experiència i convicció amb els infants i joves, ajudant-los a experimentar el rostre maternal de l'Església.

29. D'ençà dels temps de Marcel·lí, l'Església ha aprofundit en la seva comprensió de Maria com la Primera Deixebla. Així doncs, els maristes cada vegada considerem més la nostra relació amb Maria com la de la «nostra Germana en la fe»: una dona que portava la pols del camí als peus,³⁷ una dona trasbalsada i sorpresa per Déu que acceptà el repte de confiar i donar sense conèixer totes les respostes, una dona pelegrina en la fe.

✧ Esperit de família

30. Marcel·lí i els primers germans estaven units en cor i ment. Les seves relacions estaven marcades per l'estimació i la tendresa. En les seves converses sobre la convivència com a germans, trobaren pràctic comparar l'esperit de la seva vida en comunitat amb el de la família. Com les nostres primeres comunitats, ens inspirem en la llar de Natzaret per desenvolupar

les actituds que facin que l'esperit de família sigui una realitat: «Amor i perdó, ajut i suport, oblit d'un mateix i obertura als altres, i joia.»³⁸ Aquest estil de relació ha esdevingut una característica de la nostra forma de ser maristes.

1

31. Del nostre esperit de família es desenvolupa una espiritualitat que és intensament relacional i afectiva. Marcel·lí preferia relacionar-se amb Déu o amb Maria en termes familiars: Jesús en el seu «Sagrat Cor», Maria com «la Bona Mare». Les relacions que fomentà entre els germans, i entre els germans i els seus deixebles, es descriuen en termes similars de fraternitat i estimació. Entre els maristes d'avui, amb l'increment de la presència de les dones, la imatge de germana ha enriquit la manera de relacionar-nos i de definir el nostre apostolat. En essència, la relació amb els altres és la de ser germà i germana per a cadascun.

32. Allà on els seguidors de Marcel·lí estiguin presents, treballant junts en la missió, aquest «esperit de família» serà la manera marista de viure en comunitat. La seva font és l'amor que Jesús sent per tots els ger-

mans i germanes, per tota la humanitat. A través d'aquest esperit, compartim una experiència de pertinença i d'unió en la missió.

✧ Una espiritualitat de senzillesa

33. En el nucli de l'espiritualitat marista que s'originà amb Marcel·lí i els primers germans, trobem la humilitat. Es manifesta en una actitud de senzillesa, sobretot en la nostra forma de relacionar-nos amb Déu i amb els altres. Procurem ser persones íntegres, sinceres, honestes i transparents en les nostres relacions.

34. Aquesta actitud sorgeix de l'experiència de Marcel·lí i els primers germans. L'ambient formatiu de Marcel·lí era el d'una família que s'estimava en un petit poble rural. De la seva mare (Maria Teresa Chirat*), aprenqué a confiar en la Providència de Déu; de la seva tia (Lluïsa Champagnat*), aprenqué l'entrega filial en els braços d'aquest Déu; del seu pare (Joan Baptista Champagnat*), aprenqué la sinceritat i l'honestedat; de les alegries i lluites de la vida, aprenqué a ser humil i tenir confiança. Conscient de les seves limitacions, les experimentà com una gràcia quan es lliurà amb confiança al desig de Déu. La primera generació de germans eren joves procedents d'un entorn similar al de Marcel·lí. Totes aquestes circumstàncies providencials donaren lloc a una espiritualitat senzilla, que toca de peus a terra.³⁹

35. Els joves se senten atrets per la senzillesa d'aquesta espiritualitat. Les imatges que els presentem de Déu, i el llenguatge, les experiències i els simbolismes que utilitzem, són accessibles i toquen el cor. Com més arrelades estan la nostra evangelització i catequesi en la nostra espiritualitat marista, més efectives esdevenen.

36. Aquesta espiritualitat de senzillesa dóna forma a tota la vida dels deixebles de Marcel·lí. Amb humilitat, cerquem conèixer les nostres forteses i debilitats i acceptem, de bon grat, l'ajut que necessitem. Ens sentim en pau amb nosaltres mateixos tal com Déu ens ha creat.

37. Apropant-nos als altres amb honestedat i gratitud, els acceptem tal com són, i ens mostrem disposats a escoltar com ens veuen. Oferim el perdó de bon grat i fem el primer pas cap a la reconciliació.⁴⁰

38. Aquest mateix esperit ens anima a desenvolupar un estil de vida senzill: evitem el consumisme, amb la seva acumulació de béns d'un sol ús i el malbaratament de recursos. Escollim ser responsables de la creació, un do preciós de Déu per a la humanitat. Aquesta actitud ens anima a unir-nos amb d'altres en accions necessàries per preservar el nostre medi, per millorar l'harmonia entre la humanitat i la natura i per

col·laborar amb el Creador per fer arribar la creació a la seva plenitud.

39. El nostre desig d'estar en comunió amb la natura s'expressa de moltes maneres. La tradició marista dóna un gran valor al treball manual perquè «afavoreix el contacte directe amb la creació, els éssers i les coses, implica tenir cura, conservar i transformar la natura, educa en la paciència i la precisió».⁴¹ Així mateix, afirma tant el valor de treballar amb les nostres mans com l'exemple dels pobles indígenes que viuen de forma molt respectuosa en estreta relació amb la terra.

40. Aquest amor al treball rebel·la una actitud més àmplia del cor dels maristes que inclou els valors del sentit pràctic, la frugalitat, el servei, la laboriositat i l'abnegació. En resum, un estil de vida senzill. Aquesta forma de viure procedeix de la tradició marista, que ens estimula a viure del nostre treball. Optar per aquesta forma de vida senzilla genera una major capacitat per treballar amb els pobres.

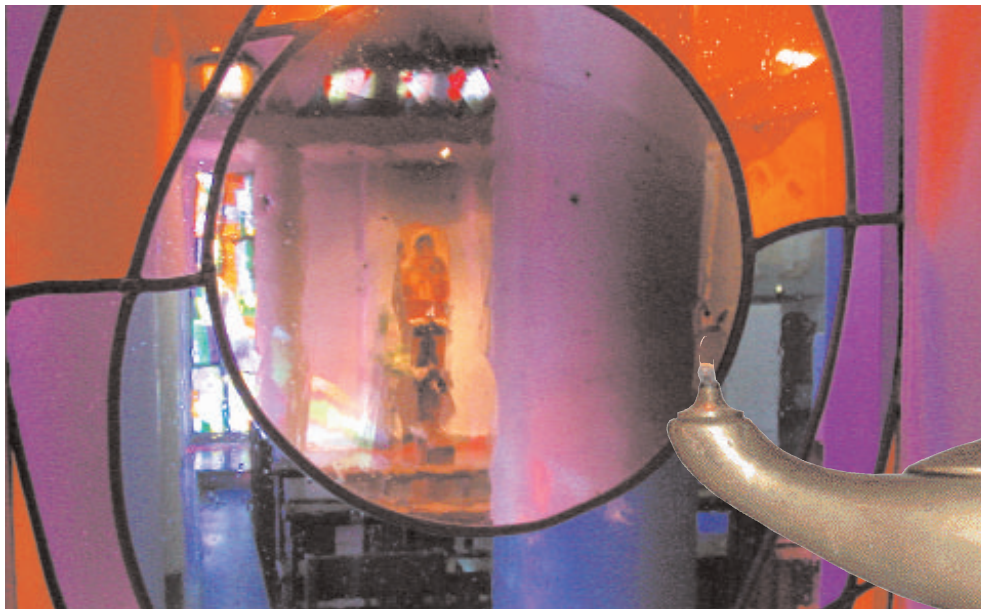
41. Tot això garanteix que, com Marcel·lí, el nostre camí amb Déu sigui, també, un camí de senzillesa. Ens apropem a Déu amb transparència, honestat, franquesa i confiança. Conscientment, busquem mitjans senzills que ens ajudin en aquest camí.

Esdevenim rius d'aigua viva⁴²

42. La nostra època es caracteritza per una set d'espiritualitat. Nosaltres, deixebles de Marcel·lí, creiem que el nostre camí cap a Déu és un do que ha de ser compartit amb l'Església i amb el món. Estem convidats a

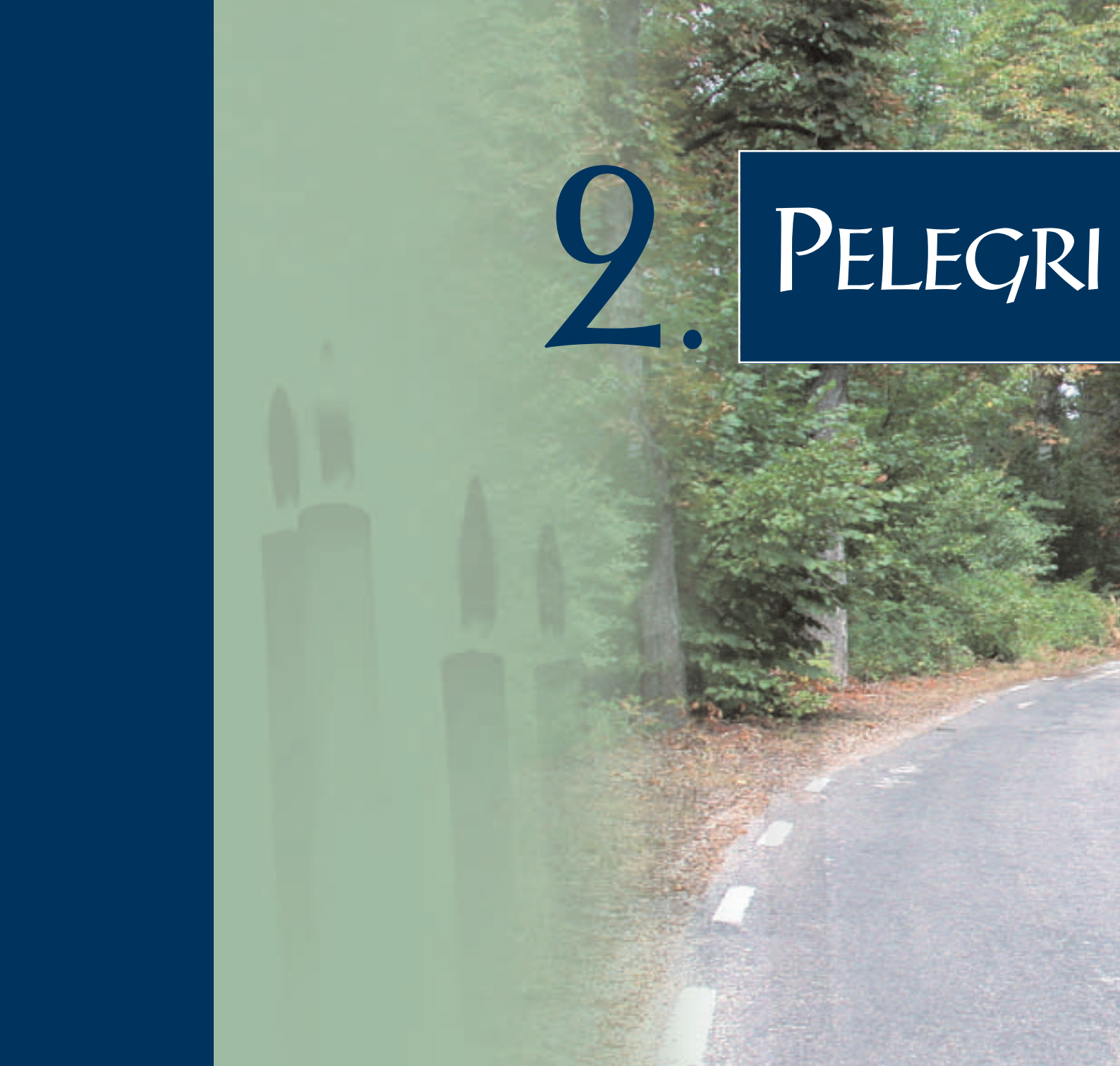
unir-nos a Maria en el seu camí de fe. Si som capaços de donar testimoni en la nostra vida diària del dinamisme d'aquesta espiritualitat, els altres, sobretot els joves i els infants, se sentiran atrets i convidats a adoptar-la com la seva pròpia manera d'esdevenir «aigua viva».

43. La història de la nostra espiritualitat és de fet molt senzilla. És la història de les dones i dels homes amb una set interior que només Déu pot sadollar. I tan bon punt han begut amb intensitat, es troben plens del desig de Jesús: encarnar la Bona Nova de Déu. Empesos per l'Esperit, cridats per l'anhel de Déu de portar la vida al món, esdevenim rius d'aigua viva que brollen en els diferents àmbits de les nostres vides: personal, comunitari i apostòlic. ❖

2.

PELEGRINI

NS EN LA FE

*L'àngel del Senyor
es presentà a Maria*

*Déu te guard, plena
de la gràcia del Senyor!
Ell és amb tu.*

*No tinguis por, Maria.
Déu t'ha concedit
la seva gràcia.*

*L'Esperit Sant
vindrà sobre teu.*

*Feliç tu
que has cregut.*

*Sóc l'esclava del Senyor:
que es compleixin en mi
les teves paraules.*

L'àngel del Senyor es presentà a Maria⁴³

44. La vida és un misteri que es va revelant a mesura que es va vivint. Fins i tot després de molts anys, encara hi ha molt per descobrir. Aquesta revelació contínua de les nostres profunditats interiors és dinàmica, provocadora i desafiadora, una invitació permanent per continuar la recerca.

45. A mesura que passem per les diferents etapes de la vida, experimentem la bellesa i la lletjor, la certesa i el dubte. De vegades, ens sentim alegres i, d'altres, tristos. Totes aquestes dualitats ens atreuen i ens espanten al mateix temps.

46. Els nostres cors anhelan trobar la felicitat, creure que podem trobar l'amor i compartir les benediccions de Déu. Però també ens fa por ser ferits i traïts i, per això, ens sentim insegurs en les nostres relacions i en els nostres compromisos.

47. Vivim uns temps de celeritat i canvis socials i culturals difícils de seguir. Les fronteres s'estan movent i canviant, els valors d'abans es qüestionen, i sembla que les pràctiques del passat ja no funcionen.

48. Ens podem trobar qüestionant-nos el sentit de la nostra existència: «Qui sóc?» «Quin sentit té la meua vida?» «De quina manera puc canviar la meua vida?» «A qui pertanyo?» «De qui sóc responsable?». Preguntes com aquestes poden omplir les nostres ments i els nostres cors. Com més conscients som de la nostra vida interior i del nostre voltant, més agut és aquest sentiment d'incomoditat i angouxa.

49. Amb el desig de trobar alguna cosa que doni sentit a les nostres vides, cerquem una idea, una persona, una activitat que integri les diferents dimensions de la vida: sentiments i desitjos, relacions i accions, sexualitat i amor, drets i responsabilitats, anhels i somnis.

50. En situacions humanes com aquestes, descobrim en Déu aquell qui en realitat anhelen els nostres cors. Ens adonem que no som nosaltres els qui hem creat aquest desig, sinó que és bàsicament el resultat del treball de l'Esperit de Déu en el més profund dels nostres éssers. Amb confiança, ens podem obrir i experimentar Déu.

51. Maria es sorprèn de la força amb què Déu entra en la seva vida. S'espanta, però després troba la pau, perquè intueix la presència de l'amor de Déu per ella. Sense tenir totes les respostes als seus dubtes, confia i es consagra a Déu, que li infon confiança.

52. Marcel·lí Champagnat* també hagué de fer front a una sobtada intervenció de Déu quan era molt jove. El «Déu ho vol així» que li suggerí el sacerdot que l'animà a entrar en la vida religiosa l'obligà a reformular el seu projecte de vida.⁴⁴

Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu⁴⁵

53. Déu entra en la vida de Maria, tal com ella la viu en aquell moment. Revela a Maria la veritat de la seva existència i de la seva vocació, i li proposa allò que pot fer. La manera com acull la Paraula de Déu mostra la seva qualitat com a persona.

54. Les experiències quotidianes són veritables punts de trobada amb Déu. Trobem la presència de Déu en la creació, en els esdeveniments del dia a dia: treball i relacions, silenci i soroll, alegries i tristeses, èxits i angoixes, vida i mort.

55. Déu se'ns revela a través d'aquells qui coneixem. Joves i gent gran, membres de les nostres famílies i comunitats, el refugiament i el presoner, el malalt i el qui en té cura, els nostres companys de feina i veïns, tots són miralls que reflecteixen el Déu de la vida i de l'amor.

56. També experimentem Déu a través del testimoni de les persones compromeses amb la pau, la justícia i la solidaritat amb els pobres i d'aquelles que actuen amb generositat i sacrifici personal en el servei als altres.

57. Totes les persones i esdeveniments de la vida ens ofereixen una oportunitat de trobar Déu misericordiós. Potser ens sentim més a prop de Déu quan som vulnerables i ens han ferit o quan mantenim la nostra paraula malgrat les conseqüències. Quan donem gràcies pel do de la vida, quan restablim relacions, quan oferim i rebem perdó, quan celebrem l'Eucaristia i compartim la Paraula, tots aquests poden ser moments de gràcia per trobar-nos i conèixer Déu.

58. Quan vivim amb plenitud aquests moments, descobrim la nostra verdadera humanitat i la profunditat de la nostra relació amb Déu. A mesura que vivim aquesta relació amb Déu, coneixem la nostra identitat com a fills i filles de Déu, germans i germanes en la vida.

59. La nostra veritable identitat és un do que rebem com una invitació, una crida, una vocació*. És l'obra de Déu en nosaltres.⁴⁶ La trajectòria vocacional de Marcel·lí està marcada per preguntes i dubtes. El seu pelegrinatge a La Louvesc* és un temps de pregària i discerniment.⁴⁷ Marcel·lí experimenta la recerca d'identitat i de creixement humà com un temps de gràcia.

60. «Déu escull alguns homes i dones i els crida individualment per portar-los al desert i parlar-los al cor. Als que l'escolten, els separa i, mitjançant el seu Esperit, els converteix constantment i fa créixer en ells l'amor, per encomanar-los una missió.»⁴⁸ Com més coneixem Déu, més ens endinsem

en el significat de les nostres vides. Som més conscients que formem part del projecte de Déu per al món.

61. Aquest viatge de descoberta té molts revolts, molts girs. De vegades lluitem amb les nostres pors i els nostres dubtes, com Maria va fer en l'Anunciació, però Déu es manté fidel i sempre és present en el decurs de la nostra recerca, convidant-nos contínuament a veure les nostres vides a través dels seus ulls.

62. Les persones recorren aquest camí de vida de formes molt diverses, amb ritmes i intensitats diferents. Cadascú té una manera única de descobrir el significat de la seva vida i d'escollir les respostes. Tant és com emprenguin el seu camí de vida personal, tant és els revolts que escullin seguir, sempre hi ha l'oportunitat de trobar-se i conèixer Déu.

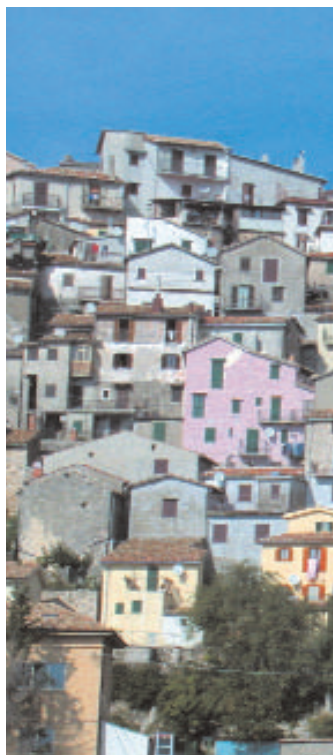
63. Marcel·lí veu Déu en totes les coses i creu que Déu és l'origen de totes les coses. Experimenta la presència de Déu tant en la tranquil·litat de L'Hermitage* com en els concorreguts carrers de París.⁴⁹ Per a ell, qualsevol lloc i circumstància constitueixen una oportunitat de trobar Déu.

64. Com Marcel·lí, podem trobar Déu en qualsevol situació. La nostra fe no limita l'experiència de Déu als moments de pregària o als «llocs sagrats». Podem experimentar l'amor de Déu en tots els moments de la nostra vida. Des d'aquest punt de vista, «el món deixa de ser considerat com un obstacle i esdevé lloc de trobada amb Déu, de missió i de santificació».⁵⁰

No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia⁵¹

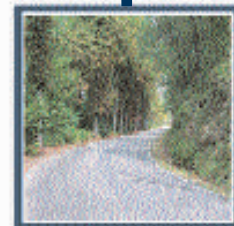
65. Aquesta concepció ens permet veure amb major claredat el present i ens desperta el desig d'anar més enllà dels esdeveniments, al donador de la mateixa vida, Déu.

66. En aquesta relació, ens sentim incondicionalment estimats per Déu. Un amor que encara ens endinsa més en aquesta relació i, al mateix temps, ens endinsa en la relació amb tot ésser vivent.⁵² Amb Maria, experimentem la vida com un do meravellós de Déu: «Perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada.»⁵³

67. I ens tornem a trobar afamats, però aquesta vegada no de significació i objectiu, sinó d'aprofundir en el coneixement d'aquest Déu i d'esdevenir la presència de l'amor de Déu en les nostres trobades quotidianes.

68. Marcel·lí, mitjançant la seva forma de viure, ajudava els primers germans a descobrir la presència de l'amor de Déu. En l'actualitat ens inspirem de forma similar en els testimonis de molts germans i laics maristes que troben Déu en les experiències quotidianes i frueixen de la seva presència. Cada dia senten la crida de ser l'amor de Déu per al món i, com Maria, donen un «sí» generós.

69. Jesús ens mostra la gran compassió que sent Déu per les necessitats i el dolor de les persones, i principalment dels «petits». A mesura que les nostres vides se centren en la nostra relació amb Déu, també ens sentim més plens de la seva compassió i més atrets pel servei als més necessitats, sobretot entre els joves.

70. Aquesta actitud envers la vida, feta de passió per Déu i compassió pel seu poble, és la nostra espiritualitat en l'acció. Cada època de la història requereix un estil de presència, una manera de ser amb Déu i per a Déu en el nostre món.

L'Esperit Sant vindrà sobre teu⁵⁴

71. El món actual té una gran necessitat d'homes i dones místics, persones que puguin tocar el misteri present en tota vida, amb una actitud honesta i d'abandonament confiat. Haver experimentat l'amor de Déu els converteix en testimonis de la llum entre els seus companys pelegrins i els inspira el desig de la recerca de Déu.

72. El místic creu que l'Esperit Sant sempre és present i actiu en el món. L'Esperit dona significat a la vida i a la nostra participació en la missió de Jesús.

73. Com a místics, percebem «les petjades de Déu» en tots els esdeveniments de la vida. A través d'una lectura de la realitat en la fe, som transportats més enllà de les aparences i dels

significats superficials, i som dipositats en l'interior de cada situació. La nostra lloança brolla: «Senyor, que n'és, de gran, el teu amor». I amb una confiança intensa que resideix en el fet de saber-nos profundament estimats, obrim confiats els cors al desig de Déu.

74. Per acollir Déu, hem de conrear una actitud d'obertura. Amb l'ajut de Déu, desenvolupem una escolta més atenta de la vida, esdevenim reflexius i perceptius quan analitzem els esdeveniments de les nostres vides, i generosos quan responem a les invitacions que l'Esperit ens fa en la vida diària.

75. Com Maria, que guardava els esdeveniments al seu cor i els meditava⁵⁵, «sempre estem atents als signes dels temps, a les crides de l'Església i a les necessitats del jovent»⁵⁶. Així, podem «interpretar el sentit sacramental de la realitat (esdeveniments, persones i coses) que esdevé lloc de comunió amb Déu»⁵⁷. D'aquesta manera, entengué Marcel·lí el seu encontre amb el jove moribund, amb Joan Baptista Montagne*.⁵⁸

76. La nostra espiritualitat ens porta a «trobar Déu en totes les coses» i en tots els aspectes de la vida. La pregària és una manera d'aprofundir en la nostra experiència. No substituïm la pregària amb el treball. Escoltar Déu ens mou a continuar treballant pel Regne. La nostra pregària prové de la vida i ens retorna a la vida.

77. En la pregària, tant personal com comunitària, trobem l'oportunitat que Déu ens modeli, com ho féu amb Jesús. La nostra és una pregària apostòlica, «oberta a

la realitat de la creació i de la història, ressò d'una vida solidària amb els germans, sobretot amb els pobres i amb els qui pateixen». ⁵⁹ És una pregària «que aplega les penes i alegries, les angoixes i esperances dels qui Déu posa en el nostre camí». ⁶⁰

78. Al llarg de la nostra història, els seguidors de Marcel·lí han utilitzat diversos mitjans per nodrir la seva vida espiritual: la Pregària de l'Església*, les visites al Santíssim Sagrament, el rosari, l'eucaristia, l'estudi religiós, la meditació i les pràctiques de devoció. Tot això ha contribuït a fer créixer els maristes en santedat.

79. En la nostra època hi ha determinades pràctiques essencials per nodrir la nostra vida de fe com a maristes.

✿ La Lectio divina* o meditació de la Paraula de Déu

80. El contacte diari amb la Paraula de Déu ens permet rellegir la nostra trajectòria personal des de la perspectiva de la Història de la Salvació. Ens fa anar més enllà de la nostra visió personal de la vida per arribar a una perspectiva més àmplia del pelegrinatge del Poble de Déu.

✿ La pregària personal

81. En la pregària personal, feta amb honestedat i alegria, sintonitzem el nostre cor amb el de Déu. Lliurem tot el nostre ésser a Déu (ment, cos i anhels) i li permetem transformar i integrar totes les dimensions de la nostra vida.

✿ Revisió del dia*

82. Si mirem tot allò que ens ha passat durant el dia, com els deixebles d'Emmaús, podem veure la presència de Déu en el nostre camí. Ens obrim a les invitacions i crides que Déu ens fa mitjançant les mocions de la nostra vida.

✿ La pregària en comunitat

83. La nostra pregària en comunitat ens ofereix la possibilitat de compartir en la fe tot allò que vivim en la nostra missió. La presència de cada membre de la comunitat ajuda a crear un sentiment de comunió que ens permet portar a la pregària els nostres somnis, èxits, lluites, experiències personals i projectes comunitaris i familiars. Les jornades de recés en comunitat «reoven la unitat interior de la nostra vida activa».⁶² La pregària en comunitat és per a nosaltres un moment especial de discerniment i de presa de decisions conjunta per a la missió. Creem espais comunitaris que ens ajudin a experimentar i celebrar l'acompanyament de Maria.

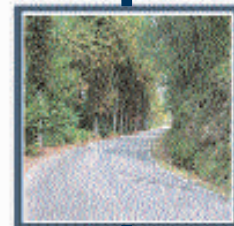
❧ La fe compartida

84. Compartim la nostra fe de diverses maneres: amb el testimoni de les nostres vides, en les nostres pregàries, a través de les decisions que prenem o les denúncies profètiques que assumim en nom d'aquells qui no tenen veu... Ens recolzem i enriquim mútuament quan compartim la nostra fe i dialoguem sobre aquelles coses que són essencials per a la nostra vida comunitària.

❧ L'acompanyament

85. Molts de nosaltres escollim compartir el nostre camí de fe amb un company espiritual. Aquesta pràctica ens pot ajudar a discernir millor la presència del Senyor en la nostra vida quotidiana. També satisfà la necessitat humana d'obrir els nostres cors, d'aportar objectivitat a la percepció de les nostres situacions i de buscar solucions adequades als problemes que se'ns plantegen. Per això, cada vegada més es considera com un mitjà profitós de desenvolupament humà i espiritual. Si volem que sigui efectiu, l'hem de practicar amb regularitat.

✠ La celebració de l'Eucaristia

86. L'Eucaristia és al cor de les nostres vides.⁶³ És molt més que un ritual o un sacrament. Viure eucarísticament descriu el procés que culmina la vida espiritual i el nostre compromís en la missió: reunits, consagrats, partits i compartits. Quan ens reunim per celebrar aquest do de Jesús, estem en comunió amb totes les persones, sobretot amb els pobres, i amb la creació. Alimentats, ens sentim impulsats a sortir a la vida com el «cos de Crist», per celebrar i continuar construint el Regne de Déu.

✠ La reconciliació⁶⁴

87. En el camí que compartim haurem d'afrontar moments que posaran a prova les nostres relacions fins al límit. En altres moments, ens adonarem que el nostre cor i la nostra ment no estan en sintonia amb l'obra de l'Esperit. Necessitem reconciliar-nos no tan sols com a individus, sinó també com a comunitats. Ens hem de reconciliar els uns amb els altres i amb Déu, per respondre a la nostra vocació individual i a la nostra missió compartida.

Feliç tu que has cregut⁶⁵

88. Preguem en qualsevol situació, amb creativitat i generositat. Malgrat les dificultats i les lluites de la vida diària, malgrat les limitacions i les injustícies amb les quals vivim, continuem veient les benediccions de Déu en nosaltres i en aquells que estimem. Com Maria en la seva lloança del Magníficat, estem agraïts a «aquell qui ens ha beneït». ⁶⁶

89. En els moments de solitud, cultivem una vida interior que referma el nostre amor pel món i la nostra comunió amb el món, i esdevenim més sensibles a la vida. Així com experimentem la pobresa de les nostres limitacions i fracassos, també reconeixem la bellesa i meravella de la humanitat i de tota la creació.

90. Dia a dia, ens sentim cridats a lliurar-nos al món, a contemplar el món amb els ulls i el cor de Déu. La nostra espiritualitat ens indueix a aprofundir en la nostra relació amb Crist i a lliurar-nos confiats al servei de la vida comunitària i de la missió.

Sóc l'esclava
del Senyor: que es
compleixin en mi
les teves paraules⁶⁷ ❖

3.

Co
I

M GERMANES GERMANES

*Us dono
un manament nou:
que us estimeu
els uns als altres.*

*Estimeu-vos els
uns als altres tal
com jo us he estimat.*

*Tothom coneixerà que
sou deixebles meus
per l'amor que us tindreu
entre vosaltres.*

*Mireu com s'estimen els
uns als altres.*

Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres⁶⁸

91. Jesús i Marcel·lí Champagnat*, en els seus testaments espirituals, decideixen convidar els seus seguidors a la comunió i la comunitat.⁶⁹ Jesús expressà aquesta invitació mentre compartia l'últim sopar amb els seus deixebles. D'aleshores ençà, la taula del Senyor s'ha convertit en un símbol de comunió i entrega per als cristians.

92. Avui, la comunitat que creà Marcel·lí també veu en la taula de La Valla* un símbol de família i servei.⁷⁰ Feta pel mateix Champagnat, la taula es considera l'encarnació dels seus esforços per crear una comunitat dedicada al Senyor. A més, per compartir més estretament amb els seus primers germans, el fundador abandonà la relativa comoditat de la rectoria per convida amb ells.⁷¹ La convivència, expressada mitjançant l'esperit de família, és una part integral de la seva visió.

93. Tots volem estimar i ser estimats. Anhelem pertinença, solidaritat, la possibilitat de compartir les nostres vides i de canviar les nostres circumstàncies. Ens unim per crear famílies, per recolzar-nos ens els nostres ideals, per transformar la societat. Cada família, grup o comunitat és única i es distingeix per allò que els uneix, que hi estableix un lligam.

94. Les famílies i les comunitats cristianes estan unides en Crist, en qui trobem la comunió amb els altres i amb tota la creació.⁷² En aquesta unitat amb els altres, enfortim la nostra unió amb Crist.

95. El missatge de Jesús és senzill però desafiant: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.» Jesús no únicament predica comunió, la viu.⁷³ El cristianisme és en essència comunió que es materialitza en l'amor al proïsme. En Crist descobrim que una missió comuna ens uneix i, al mateix temps, la comunitat ens empeny a la missió.

96. De la mateixa manera que construïm comunitats i establim estructures que sostenen la seva vitalitat, hem de compartir i viure una espiritualitat.⁷⁴ L'espiritualitat marista entén la comunitat com un lloc excel·lent on tant el propi jo com Déu se'ns revelen a través dels altres.

97. Aquesta espiritualitat celebra el misteri de la Trinitat que viu en nosaltres i en els cors de tothom. Ens capacita per «sentir amb» els nostres germans i germanes, compartir les seves vides i unir-nos-hi en amistat. Aquesta espiritualitat ens ajuda a reconèixer la bellesa i la bondat en els altres i a deixar un espai per acollir-los en les nostres vides. A poc a poc, un grup de persones es pot convertir en una comunitat amb un sol cor i un mateix esperit.⁷⁵

98. Marcel·lí ens mostra com hem de crear comunitats de missió i viure-hi. En el mateix nom que escull, *Germanets de Maria**, Marcel·lí resum la identitat fonamental de la seva comunitat: la virtut evangèlica de la senzillesa, la crida a la fraternitat i la contemplació de la persona de Maria.

99. Aquesta identitat s'expressa principalment en la pràctica de les «petites virtuts»*. Per a Marcel·lí, aquesta pràctica és una manera de viure les actituds de Maria en la vida quotidiana. Està convençut que aquestes virtuts o actituds són expressions vives d'amor.

100. Marcel·lí està convençut que tot construint una casa està edificant una autèntica comunitat.⁷⁶ Li plau passar els estius a L'Hermitage amb els germans que hi anaven per fer recés, descansar, formar-se o rebre ànims. Vivint al ritme de la vida en comunitat, primer a La Valla* i després a L'Hermitage*, Marcel·lí fomentà i alimentà la vida en comunitat amb el seu exemple, l'amor al treball i la seva presència en la pregària comunitària.

101. En un món assedegat de vinculació i pertinença, la llar és un símbol molt important. Les famílies i les comunitats esdevenen un lloc crucial en el qual créixer, rebre suport, consol i alè.⁷⁷

102. Totes les nostres relacions s'enriqueixen quan es viuen prenent Maria com la inspiració de la nostra forma de ser i fer amb els altres. Amb Maria, aprenem a expressar l'amor de Déu en totes les relacions de la nostra vida personal i en comunitat, ja que d'ella «aprenem a estimar tothom i esdevenim, també, signes vius de la tendresa del Pare».⁷⁸

Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.⁷⁹

103. L'espiritualitat marista inspira la nostra comprensió de com hem de viure els mandats de Jesús i els somnis de Champagnat. Al mateix temps, creix i es desenvolupa a mesura que ens estimem els uns als altres amb honestat i senzillesa, en les nostres famílies i comunitats.

104. La vivència de l'Eucaristia és al centre de la nostra vida en comunitat i de la nostra forma de relacionar-nos. Tot i estar en llocs i amb persones molt diferents, ens trobem, al llarg dels nostres dies, «reunits, consagrats, partits i compartits».

105. La nostra espiritualitat és comunitària, s'expressa i viu millor quan estem reunits en una família o comunitat. Establim lligams profunds i mantenim una presència constant en les nostres famílies i comunitats. Així, l'experiència d'estimar i de ser estimats esdevé part de la nostra vida.

106. Reconeixem la benedicció de Déu en qualsevol cosa que facin els membres d'una comunitat: treballar, lluitar per la justícia, servir a la societat, pregar o

compartir àpats i moments de descans... Hem rebut com una benedicció el do de la vida i de les persones que ens acompanyen en la nostra missió i en la nostra vida. No només proclamem allò que Déu ha fet per cadascú de nosaltres, sinó també allò que Déu fa per tots, com una família o comunitat.

107. La convivència ens recolza i desafia a ser una comunitat de missió. Escoltem les invitacions de Déu que flueixen de la nostra vida compartida i en discernim una resposta compartida. Basant-nos en una confiança comuna en Déu, oferim les nostres vides al servei. En l'apostolat, com Jesús, ens partim i ens lliurem als nostres germans i germanes. Realment, som pa de vida per als altres, com Jesús ho ha estat per a nosaltres.

108. L'experiència de donar i rebre amor ens desafia a lluitar contra la nostra tendència a l'individualisme, l'egoisme i la manca de generositat. Construir l'esperit de família és una tasca exigent, ja que es tracta de fer-se present als altres: donar atenció, saber escoltar i oferir part del nostre temps. En aquest sentit, tant joves com grans són iguals, perquè l'entrega no té edat.

109. Déu ens creà com a persones sexuades per tal de trobar en les relacions amb els altres la nostra verdadera naturalesa humana i espiritual.⁸⁰ Els nostres desitjos sexuals són una expressió de l'anhel humà més profund per la unió amb els altres i, finalment, amb Déu. La relació de Jesús amb els seus deixebles i amics ens mostra una forma cristiana d'amistat i intimitat signifi-

va i madura. Amb la gràcia de Déu, acceptem el repte d'assolir l'harmonia interior que tant atreia les persones envers Jesús, benèvol i humil de cor.⁸¹ No podem assolir la nostra plenitud com a éssers humans si no ens comprometem amb els altres, responent al suport i desafiaments que ens plantegen les persones més properes que comparteixen el nostre camí.

110. Com a germans i laics maristes, intentem desenvolupar una qualitat de comunió que permeti a les famílies, comunitats religioses i altres formes de vida en comunitat esdevenir llars «on s'ajuda a créixer els joves, es té cura dels més grans, s'atén amb una especial estimació els més dèbils; i on abunda l'ungüent del perdó per guarir les ferides i el vi de la festa per celebrar tanta vida compartida».⁸²

111. Durant el temps que passem junts, entrellacem la nostra història personal amb la història del nostre camí compartit. Compartim esforços, lluites, èxits i decepcions. Tot això contribueix a estrènyer els lligams de fraternitat i fa créixer el nostre respecte i estimació per la diversitat d'experiències i històries de generacions diferents.

112. El sentit d'humor és un do meravellós que ens ajuda a alleugerir la nostra càrrega i la dels nostres companys i a

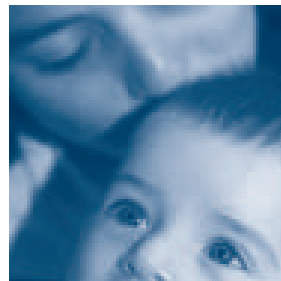

afrontar els alts i baixos de la vida comuna amb un esperit alegre. «Se suposa que la nostra forma de vida està concebuda per fer feliç la gent. No em refereixo a manifestacions d'hilaritat, sinó a aquell sentiment profund de felicitat que experimenten les persones que han donat a la seva vida un sentit i un objectiu i

que tenen companys meravellosos amb qui compartir-la.»⁸³

113. Com per a Marcel·lí i els primers germans, Maria és també per a nosaltres el model que inspira l'estil de les nostres relacions fraternals. En les noces de Canà, Maria es mostra sensible a les necessitats que sorgeixen i prepara el necessari amb discreció.⁸⁴ Ens anima a exercir l'autoritat en un esperit de servei a la nostra comunitat i demostra que les nostres accions poden contribuir a intensificar la fe en els altres. Al mateix temps, amb les paraules que adreça al seu fill, «No tenen vi», atreu la seva atenció envers els necessitats.

114. Maria inspirà en els primers maristes una nova visió de ser Església que era el reflex de la dels primers cristians. Aquesta Església mariana té el cor d'una mare: ningú no queda desatès.⁸⁵ Una mare creu en la bondat de les persones, i perdona amb facilitat. Respectem l'itinerari personal de cadascú. Hi ha lloc per a aquells que tenen dubtes i incerteses espirituals, hi ha lloc per a tothom. S'escolta i es dialoga. El

repte i la confrontació es fan amb honestedat i transparència.

115. Aquells qui comparteixen l'espiritualitat de Champagnat són persones pràctiques, que toquen de peus a terra. Som conscients que convida en una família o una comunitat no és un camí de roses. De vegades, experimentem fragilitat, limitacions i diferències, i ens sentim ferits. També ens podem enfadar amb nosaltres mateixos i amb els altres, o sentir-nos sols i ressentits.

116. Per mantenir una vida en fraternitat, hem de realitzar un procés continu de reconciliació que ens permeti tornar a l'essència de la comunitat, que és Jesús. Així ens sabem estimats i trobem força per créixer malgrat les dificultats. Mitjançant la misericòrdia i el perdó de Déu, trobem l'energia i la gràcia necessàries per treballar per a la reconciliació.⁸⁶

117. La fe compartida ens permet veure més enllà dels problemes i les diferències. La comunitat és un do de l'Esperit. Per nodrir aquesta vida en l'Esperit, i per infondre'ns ànims i suport els uns als altres, ens hem d'esforçar perquè les nostres comunitats siguin escoles de fe per a nosaltres, per al jovent i per a aquells qui se senten afamats de Déu. «La nostra experiència de Déu es fa pa que es comparteix per a la salvació de tots.»⁸⁷

118. Compartir i celebrar la nostra fe en la pregària comunitària és una manera de construir comunió.⁸⁸ Cada vegada que ens reunim per pregar i celebrar l'Eucaristia, la unió amb Jesús ens empeny a la plena comunió amb nosaltres mateixos, amb Déu, amb els altres i amb la creació. Com més profundament visquem els moments de la vida quotidiana, i de la relació amb els altres i amb el món, més significatives seran les nostres pregàries i celebracions litúrgiques.

Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres⁸⁹

119. Els termes «germà» i «germana» expressen molt clarament l'estil marista de relacionar-se.⁹⁰ Un germà o una germana és algú proper, modest, autèntic, atent i respectuós. Ser germans i germanes és una forma de relacionar-se que afirma els altres i els inspira confiança i esperança.⁹¹

120. El nostre món i les seves gents sempre necessiten esperança. Podem crear bellesa, podem destruir irracionalment, podem témer els altres. Si tendim a considerar-nos el centre de l'univers i pensar que la nostra forma de fer és l'«única bona», sorgiran conflictes en famílies i comunitats, però també entre nacions. Viure com a germans i germanes és una forma esperançadora i delicada de fer que les nostres diferències enriqueixin la nostra comunió. La fraternitat marista esdevé un signe d'esperança en un món cada vegada més necessitat de tolerància i pau.

121. En un món multicultural, on conviuen religions diverses, hi ha una necessitat urgent de desenvolupar estructures interculturals que ens mostrin com viure aquesta realitat de forma constructiva. Les co-

munitats multiculturals ens conviden a compartir la riquesa d'altres tradicions i religions, a ser més respectuosos i tolerants, i a celebrar la presència i l'amor abundant de Déu, i ens proporcionen un testimoni especial contra qualsevol tendència al fonamentalisme, la xenofòbia i l'exclusió.⁹²

122. Com a germans i germanes que comparteixen una vida, volem tenir més cura del nostre planeta i de tota la creació. Amb d'altres, fomentem el desig que tota la humanitat arribi a apreciar el món com una veritable llar, un món on hi hagi un equilibri delicat amb la natura. Aquest desig requereix que vivim en un ambient d'acceptació, respecte mutu, justícia i participació.

123. Com a companys de camí, fem una crida per construir comunitats portadores de vida. Ens inspirem en les paraules de Marcel·lí Champagnat:

Us prego, també, molt estimats germans, amb tot l'afecte de la meua ànima i pel que vosaltres em professeu, que us comporteu talment que la caritat regni sempre entre vosaltres. Estimeu-vos els uns als altres com el Crist us ha estimat. Que no hi hagi entre vosaltres sinó un sol cor i un mateix esperit. Tant de bo que es pugui afirmar dels Germanets de Maria allò que es deia dels primers cristians: "Mireu com s'estimen!" ... És el desig més viu del meu cor en aquests darrers instants de la meua vida. Sí, benvolguts germans meus, escolteu les darreres paraules del vostre Pare, que són les del nostre amadíssim Salvador: "Estimeu-vos els uns als altres".⁹³

Mireu com s'estimen els uns als altres⁹⁴ ❖

4.

PORTEM LA
ALS

BONA NOVA POBRES

*L'esperit del Senyor
reposa sobre meu.*

*M'ha enviat a portar
la Bona Nova als pobres.*

*Aneu, doncs,
a tots els pobles i feu-los
deixebles meus.*

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu⁹⁵

124. L'espiritualitat marista, pel seu caràcter apostòlic, es viu en missió*. La missió dels apòstols maristes neix de l'experiència de ser estimats per Déu i del desig de participar de forma activa en la missió de Jesús. Déu està apassionat pel món i per la humanitat, i Jesús expressa aquest amor amb el ministeri d'ensenyar i guarir. «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»⁹⁶ Com Jesús reconeixem les invitacions de l'Esperit en el nostre interior, cridant-nos a donar testimoni d'aquesta Bona Nova. La missió de l'Església neix d'aquestes demandes interiors: proclamar el Regne de Déu com una nova forma de vida per a la humanitat, una nova forma de rela-

cionar-se amb Déu. Ens unim a aquesta missió de l'Església quan mirem el món amb compassió.

125. El que veiem en el món ens meravella i ens desconcerta. D'una banda, celebrem la bellesa i diversitat de la natura i la seva meravellosa harmonia. Així mateix, ens alegrem de la rica diversitat cultural de la humanitat; però també ens trobem cara a cara amb la violència i la inseguretat, la pobresa i la desesperança, la sida i l'abús de menors, la degradació del medi ambient i la fam, l'analfabetisme i la ignorància.

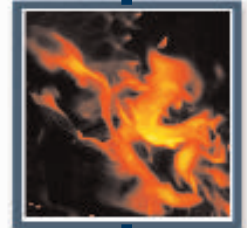

126. Resulta encoratjador la quantitat de gent, incloent-hi els joves, que, davant aquestes situacions, aparentment desesperançadores, hi responen amb passió i compromís. Formant part de diferents grups, treballen en solidaritat per construir un món millor per a tothom. Cerquen companys que no només comparteixin la seva passió, sinó també la saviesa de no perdre l'esperança davant tant de dolor i patiment. Són homes i dones amb una espiritualitat de compassió i missió, i les seves decisions són una font d'inspiració per a nosaltres.

127. Les crides del món, i sobretot les dels pobres, commouen el cor de Déu, com també els nostres. La profunditat de la compassió de Déu ens invita a ser homes i dones amb un cor sense límits. «En el seu infinit amor, continua apassionat per l'home i el món d'avui amb els seus drames i esperances».⁹⁷

128. El carisma marista* ens empeny a estar atents a les crides del nostre temps, als anhels i preocupacions de les persones, sobretot dels joves. Més enllà de les fronteres religioses i culturals, cerquem la mateixa dignitat per a tothom: drets humans, justícia, pau i compartir, de forma responsable i equitativa, la riquesa del planeta.

129. La compassió amb què responem a les necessitats del món brolla de la nostra espiritualitat. L'espiritualitat ens impulsa envers la missió i, vivint aquesta missió, es nodreix i es revifa. Dóna sentit a les nos-

tres experiències humanes i ens permet llegir la vida amb els ulls i el cor de Déu i entendre-la com a projecte de Déu.

130. En el nucli del zel apostòlic de Marcel·lí Champagnat* resideix el sentiment d'estar envoltat per «la presència de Déu». ⁹⁸ Està segur que cada instant de la seva vida està immers en aquesta divina presència. El desig de Déu se li revela a través de les experiències quotidianes de la vida. Tan bon punt determina que quelcom és desig de Déu, esdevé part de la seva missió i no triga a acomplir-la. Ara bé, manté la ferma convicció que és l'obra de Déu, no la seva. El centre del seu pensament és que «si el Senyor no construeix la casa, és inútil l'afany dels constructors». ⁹⁹

131. Maria inspirà a Marcel·lí l'estil d'estar en missió. Rebé l'Esperit Sant en l'anunciació i respongué de forma immediata a les necessitats d'Elisabet. ¹⁰⁰ Amb aquest acte, ens mostra que tant la contemplació com l'acció són elements indispensables de l'espiritualitat. La manera de fer de Maria estableix els fonaments de totes les nostres accions: escoltar, esperar amb paciència, nodrir el nostre interior i donar resposta al desig de Déu.

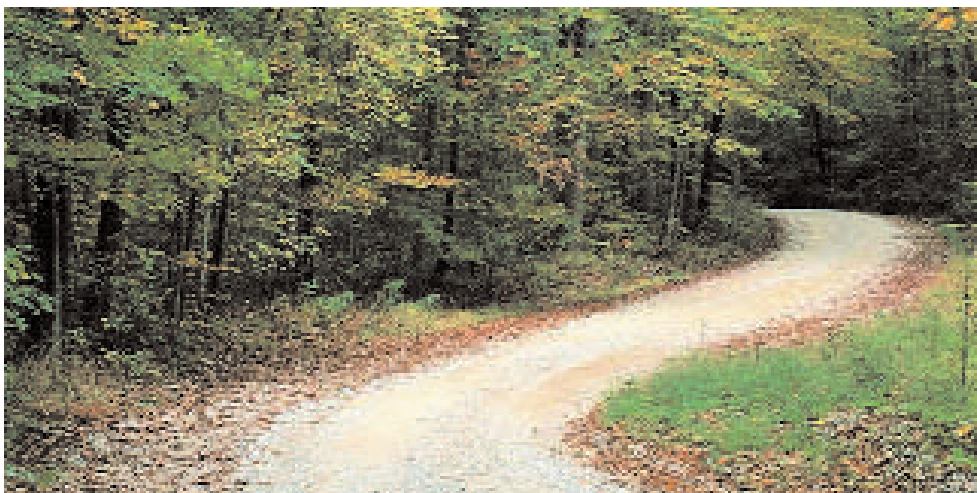
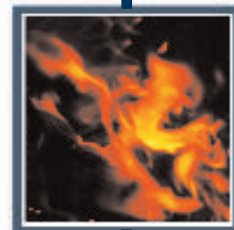
132. Reafirmada en la seva pròpia vocació* per la invitació de l'Esperit, Maria se sent empenya a deixar casa seva per anar a casa d'una altra persona. Ens indica la direcció de la missió, que hem d'anar a trobar els altres allà on siguin. ¹⁰¹

133. Maria, com una deixebila sensible i compassiva, se'n va «de pressa», per respondre sense dilació als qui la necessiten,¹⁰² per anunciar amb joia la Bona Nova d'un Déu que estima, i la promesa segura que un regne de justícia i fidelitat és a tocar de la mà. Ofereix a Elisabet tant les seves mans per al servei com la seva experiència de l'Esperit.¹⁰³

134. Com Maria en el cenacle, entre els apòstols, nosaltres, amb alegria, senzillesa i humilitat, portem la Bona Nova mitjançant la nostra presència i la nostra fe.

M'ha enviat a portar la Bona Nova als pobres¹⁰⁴

135. Tots els maristes comparteixen la mateixa missió: «Donar a conèixer Jesús i fer-lo estimar».¹⁰⁵ Com a apòstols, centrem apassionadament les nostres vides en Jesús.¹⁰⁶ Ens deixem captivar per Ell i el seu evan-

geli. A prop d'ell, volem modelar els nostres cors. Aprenent d'Ell els camins del Regne, comuniquem aquest missatge i la seva forma de ser i actuar mitjançant la nostra presència, les nostres paraules i els nostres actes.

136. Jesús visqué la seva missió amb la paraula i el testimoni. En les seves relacions, Jesús transcendeix fronteres de religió i cultura.¹⁰⁷ En els seus encontres, valora i dóna alè, i estimula.

137. Cerquem ser reflexos de Déu per a les persones que trobem cada dia. El nostre desig és ser un record visible i permanent de la presència de l'amor i la misericòrdia de Déu entre la gent: «Signes vius de la tendresa del Pare».¹⁰⁸ De forma misteriosa, Déu obra en i a través de nosaltres. Malgrat les nostres limitacions, que coneixem bé, podem fer sorgir la nostra bondat. Estant amb Déu aprenem a ser com Ell: pastor, amic i company fidel.

138. Marcel·lí escollí anomenar els primers maristes de La Valla* «germans».¹⁰⁹ Creia en la força de l'amor que construeix fraternitat i que cura ferides. Atret per un amor sense límits, se sentí empès a ser germà per a tothom. La seva visió s'estén molt més enllà del seu temps i espai: «Totes les diòcesis del món entren en les nostres mires.»¹¹⁰

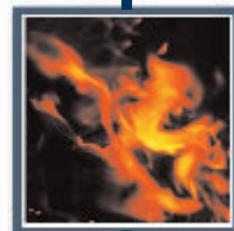

139. Independentment d'on i amb qui vivim la nostra missió, ser «germà» significa que les nostres relacions són sempre senzilles, acollidores i infonen ànims, i es caracteritzen per la compassió, la joia i l'amabilitat. Som germans i germanes d'aquells que trobem al llarg del nostre camí de vida. Així és com vivim la nostra espiritualitat apostòlica marista i alimentem la nostra missió.

140. La nostra missió és comunitària.¹¹¹ La comunitat d'apòstols maristes ens sosté i anima. En l'encontre amb companys maristes, experimentem l'afirmació de la nostra fe i de les nostres intuïcions apostòliques i, en unir-nos a persones que tenen els mateixos ideals que nosaltres, les nostres activitats apostòliques adquireixen una energia renovada.

141. Els apòstols maristes duen a terme la seva missió construint comunitats que són llocs sagrats on les persones poden trobar Déu i un sentit per a les seves vides. Acollim de bon grat aquells joves que cerquen relacions estretes amb persones en qui puguin confiar. Així, tots junts esdevenim «sembradors d'esperança», i els mostrem la tendresa i l'amor que Déu sent per ells.¹¹²

142. Moguts per aquest amor, cerquem ocasions i raons per estar amb els joves, per entrar en el seu món i caminar al seu costat. «Per a molts d'ells, serem l'únic "evangeli" que llegiran.»¹¹³ Convidem els joves a ser creatius en el desenvolupament de la seva pròpia identitat, afrontant nous des-

afiaments en la vida i perquè amplïïn el coneixement que tenen d'ells mateixos, dels altres, del món i de Déu.

143. En la nostra recerca per estar presents en el món dels joves, de vegades trobarem injustícia i patiment i fins i tot el mal. Jesús ens convida a incorporar aquestes experiències en les nostres vides com una forma de compartir el misteri pasqual, és a dir: la unitat entre el Divendres Sant i el Diumenge de Pasqua, la paradoxa que del fracàs i del patiment sorgeix vida.

144. La forma com Marcel·lí enfocava les coses, amb passió i sentit pràctic, en inspira a seguir Jesús i viure la nostra missió. Els apòstols maristes, especialment sensibles envers els infants i joves pobres, cerquen respostes concretes a la seva dolorosa realitat.

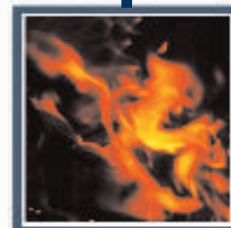
145. Duem a terme aquesta missió de diverses maneres. En totes, cerquem desvetllar la fe de les persones i atorguem un valor especial a les iniciatives que promouen la vida i la justícia.

146. «Estem convençuts que l'educació és un àmbit privilegiat d'evangelització i de promoció humana.»¹¹⁴ La varietat de la nostra obra en l'àmbit de l'educació és àmplia, donant resposta a les necessitats dels joves allà on siguin. En orientar-nos vers ells, cada apòstolat marista «mostra preferència per aquells que sempre són desfavorits».¹¹⁵

147. La nostra recerca per estar entre els joves ens empeny a crear noves formes d'ensenyar i evangelitzar. Els maristes es troben en diversos rols pastorals, treballant amb altres persones compromeses, donant un rostre a la compassió i aportant mans i veu per promoure la justícia.

148. L'Esperit parla de l'amor de Déu sempre renovat en el nostre món.¹¹⁶ Com Champagnat, desitgem estar permanentment oberts a aquests moviments i impulsos. Joan Baptista Montagne*, en el seu llit de mort, empenyé Marcel·lí a endegar el seu projecte de tenir germans per ensenyar els infants desfavorits de les zones rurals.¹¹⁷ Qui són els nostres Montagne? Qui ens empeny a donar una resposta apostòlica avui? Aquestes són les principals preguntes del nostre discerniment actual.

149. Dirigim els nostres passos cap a aquells llocs on altres preferixen no anar, per viure-hi el patiment, com Maria, al peu de la Creu, per ser una presència i un servei que es mantinguin fidels malgrat els riscos. «Aquesta experiència ens esperona a desplaçar-nos, amb audà-

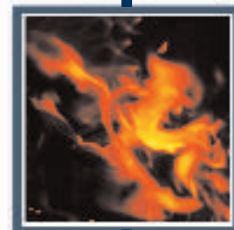
cia i sentit missioner, a missions de frontera, a zones marginals, a ambients inexplorats, on la implantació del Regne és més necessària.»¹¹⁸ Quan la nostra missió conclou, ens trasludem a nous destins que demanen la nostra presència.

150. Aquesta dimensió de l'espiritualitat marista ha inspirat milers de maristes a respondre amb generositat a la crida de la missió *ad gentes*. La seva disponibilitat i fidelitat creativa són essencials en la contínua renovació i vitalitat de la vida i de la missió maristes.

Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus¹¹⁹

151. La nostra espiritualitat, mariana i apostòlica, ens convida a veure Maria com la primera deixeblla de Jesús per donar la nostra resposta. És per a nosaltres un model d'escolta, d'amor pels pobres i d'acollida del missatge de Déu. La seva forma de viure la Paraula de Déu ens inspira i ens mostra la direcció del camí que hem de seguir. Com Maria, no només lloem el Senyor amb paraules, sinó que també ens comprometem a servir a la justícia de Déu amb les nostres vides.¹²⁰

152. En les darreres paraules seves que recullen els evangelis, Maria ens diu: «Feu tot el que ell us digui».¹²¹

TENIM

NOUS SOMNIS¹²²

*Portats sobre
les espatlles.*

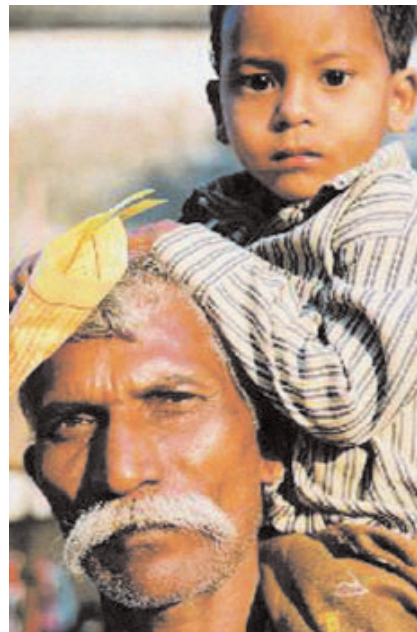
Plens d'alegria.

*Tenim
noves visions.*

*Les nostres ànimes
magnifiquen el Senyor.*

✧ Portats sobre les espatlles¹²³

153. L'estàtua de sant Marcel·lí, que es troba en un dels nínxols de la façana exterior de la Basílica de Sant Pere, representa el nostre fundador portant un noi sobre les espatlles. En aquesta expressió artística, veiem un símbol de la força i del poder de l'espiritualitat de Marcel·lí per al món d'avui. Il·lustra, així mateix, la creença marista que som portats sobre les espatlles d'una tradició espiritual vigorosa, capaç de dur-nos envers un futur ple de la promesa de vitalitat i d'esperança.

✧ Plens d'alegria¹²⁴

154. Plens de l'alegria d'un propòsit renovat, reafirmem amb els nostres germans i germanes les conviccions que expressen el nucli de la tradició espiritual marista.

✧ La nostra missió, fonamentada en l'experiència de ser profundament estimats per Jesús, és donar-lo a conèixer i fer-lo estimar.

- ✿ Maria mai no deixa d'acompanyar-nos en el nostre pelegrinatge de fe, tant quan la nostra fidelitat creix com quan vaguem en el dubte.
- ✿ Déu renova permanentment el do dels maristes màrtirs i sants per mostrar-nos els nous horitzons de compromís apassionat per Jesús i el seu evangeli.
- ✿ Els maristes d'Àfrica, Amèrica, Àsia, Europa i Oceania som un do meravellós els uns per als altres i una forma significativa de la presència de Maria en el nostre món actual.
- ✿ Les comunitats i famílies que s'inspiren en l'espiritualitat de Marcel·lí són el llevat que transforma la massa de les nostres societats d'una forma humil però efectiva.
- ✿ La persona i l'espiritualitat de Marcel·lí Champagnat* omplen de significat i sentit les vides de molts germans i laics maristes d'avui i desperten amb força noves formes de ser marista.

✧ Tenim noves visions ¹²⁵

155. Sostinguts per la fe i l'exemple de sant Marcel·lí i els primers germans, l'espiritualitat marista ens empeny a moure'ns cap a horitzons inexplorats.

✧ Com sant Marcel·lí en la recerca dels Montagne* pobres del seu dia, avui ens esforcem per convertir-nos en maristes educadors en la fe efectius, obrint nous camins que permetin als joves ser transformats per l'experiència de conèixer i estimar Jesús.

✧ Com sant Marcel·lí, que anava de poblet en poblet, pels turons del mont Pilat*, ens disposem a portar el do de l'educació i la presència marista en aquells llocs i situacions que demanen la nostra presència, deixant de banda seguretats i potser fins i tot arriscant les nostres vides.

✧ Com sant Marcel·lí, humilment subjecte a la roca de l'amor incondicional de Déu, ens comprometem de forma activa a crear nous camins de diàleg entre cultures i religions.

✿ Les nostres ànimes magnifiquen el Senyor¹²⁶

156. Com Maria del Magníficat, els nostres cors són plens de gratitud pel do de l'espiritualitat marista. En aquest moment de la història, ens unim a la visió profètica del seu Magníficat i, amb Marcel·lí, li diem:

TENIM NOUS SOMNIS

*Maria, venim a tu com la nostra mare
per dir-te com n'estem, d'agraïts, a Déu
per haver-nos cridat a ser germanets i germanetes de Maria
i per tenir-te a tu, primera i perfecta deixeblla de Jesús, com a model.*

*Maria, volem fer del teu Magníficat la nostra pregària.
Per això, et demanem que ens ajudis a assolir
una millor comprensió de l'amor de Déu en les nostres vides
i a reconèixer que tot és do, que tot prové de l'amor,
i que hem de seguir Jesús, tot encarnant aquest amor,
sent germans i germanes per a tothom,
amb un amor especial pels joves i pels més necessitats.*

*Ets el nostre Recurs Ordinari
i et demanem que preguis per nosaltres, i amb nosaltres,
perquè puguem continuar essent:*

*– germans i germanes d'esperança radiant,
convençuts de la presència activa de l'Esperit
que crida tots els homes i dones
a ser cocreadors
d'un món nou i millor;*

*– germans i germanes amb cors
que escolten i discerneixen,
buscant permanentment la voluntat del Pare;*

*– germans i germanes d'audàcia,
que no han perdut la passió a les seves vides!
Apòstols maristes disposats a proclamar Jesús i el seu evangeli
amb el cor encès d'amor.*

*Ajuda'ns a ser germans i germanes
per a tots aquells que trobem en el camí de la nostra vida,
per ser presents entre la gent, com tu,
amb un cor atent i compassiu.*

*Accepta el nostre amor, estimada Mare,
ahora que demanem que, pel teu exemple i intercessió,
Crist esdevingui el centre de les nostres vides.*¹²⁷

Brollem de rius d'aigua viva

1. En el teu camí espiritual, qui o què t'ha influenciat de forma significativa? Pots identificar esdeveniments clau que han modelat la teva espiritualitat? Quins han estat els teus moments Montagne?
2. Alguna vegada has conegut algú amb una espiritualitat que «toqués de peus a terra»? Què et va fer fixar-te en aquesta persona?
3. De les sis característiques que s'atorguen a l'espiritualitat marista, quines tenen una major presència en la teva vida? Hi ha algun element que voldries reforçar?

Pelegrins en la fe

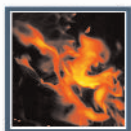
1. Pots recordar algun incident de la teva vida que et va fer plantejar preguntes sobre Déu i la fe? De quina manera han modelat aquests dubtes la teva espiritualitat?
2. On t'és més fàcil trobar-te amb Déu? Quins obstacles experimentes en el teu camí per trobar-te amb Déu?
3. Què és allò que més nodreix la teva espiritualitat en aquesta etapa de la teva vida?
4. Quin símbol o imatge empraries per expressar qui és Déu per a tu, i la naturalesa d'aquesta relació?
5. En el teu món, quines són algunes de les «petjades de Déu»?
6. Quins sentiments brollen en tu en aquest moment?

Com germans i germanes

1. De la vida de Jesús, quina història o esdeveniment t'inspira més en la construcció d'una comunitat/família?

2. Pots enumerar alguns exemples de com la teva pròpia espiritualitat s'ha nodrit del fet de formar part d'alguna forma de «comunitat»?
3. Pots compartir exemples d'alguns moments en què has necessitat recolzar-te en la fe d'una «comunitat» perquè la teva pròpia fe era posada a prova?
4. Què t'ajuda a fer que les teves relacions siguin autèntiques, senzilles i acollidores?

Portem la Bona Nova als pobres

1. Quins són els anhels i les preocupacions del món que commouen el teu cor?
2. En aquest moment de la teva vida, amb quins aspectes de l'Anunciació i la Visitació et sents més identificat?
Quins et suposen un repte?
3. Què és allò, de la teva vida actual, que et reté de deixar la comoditat de la «teva pròpia casa» per entrar en «la casa» dels necessitats?
4. Quan escoltes, amb Maria, Jesús en la teva vida, què sents que et demana?

Tenim nous somnis

1. Quines conviccions sobre l'espiritualitat marista afegiries a aquelles que es donen en el text?
2. En quines direccions veus que evoluciona l'espiritualitat marista?
3. Què és allò de l'espiritualitat marista que et suposa un motiu d'alegria?

Introducció

¹ *Optem per la vida*, 48.1, XX Capítol General (Roma, 2001).

² Cf. G. Seán Sammon, *Una revolución del corazón. Espiritualidad de Marcelino e identidad de los Pequeños Hermanos de María en el tiempo presente*, «Circulares» (2003), vol. XXXI, núm. 1, pàg. 47.

³ G. Benito Arbués, *Caminar con paz, pero de prisa*, «Circulares» (1997), pàg. 24.

⁴ *Constitucions*, 7.

⁵ *Constitucions*, 2.

⁶ *Constitucions*, 49.

⁷ *Constitucions*, 165.

⁸ *Constitucions*, 171.

⁹ El tercer dels tres recessos amb què el G. Basilio obrí el XVIII Capítol General

estava dedicat a l'espiritualitat apostòlica i mariana (cf. Actes del XVIII Capítol General, Roma, 1985, pàg. 45-62).

¹⁰ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992), vol. XXIX, núm. 8; *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, XIX Capítol General (Roma, 1993); G. Benito Arbués *Caminar con paz, pero de prisa*, «Circulares» (1997), vol. XXX, núm. 1; G. Seán Sammon, *Una revolución del corazón. Espiritualidad de Marcelino e identidad de los Pequeños Hermanos de María en el tiempo presente*, «Circulares» (2003), vol. XXXI, núm. 1.

¹¹ Lluç 1,46-55.

Brollem de rius d'aigua viva

¹² Cf. Joan 7,37

¹³ Cf. Lluç 1,39

¹⁴ Cf. *Vida de José Benito Marcelino Champagnat* (Roma, Germans Maristes, 1989), I, cap. X, pàg. 105-108.

¹⁵ *Vida*, II, cap. 1.

¹⁶ Entre aquestes fonts, cal mencionar Francesc de Sales, Alfons Maria de

Liguori i Joan Eudes.

¹⁷ *Vida*, II, cap. 7, pàg. 354-355.

¹⁸ *Vida*, I, cap. 3, pàg. 30.

¹⁹ *Vida*, I, cap. 3, pàg. 29-32; cap. 11, pàg. 121; II, cap. 7, pàg. 343.

²⁰ Cf. Carta núm. 56, al bisbe Gaston de Pins, Lent (1835).

²¹ Joan 7,38.

²² *Vida*, II, cap. 4, pàg. 319.

²³ Salm 127.

²⁴ Esborrany de la carta al senyor Jean-François Preynat, 3 de desembre de 1836 (núm. 73b).

²⁵ *Vida*, II, cap. 6, pàg. 241.

²⁶ Cf. *Optem per la vida*, 18, XX Capítol General (Roma, 2001).

²⁷ Cf. Colossencs 1,15.

²⁸ *Crónicas Maristas. II Biografías*, pàg. 332-341.

²⁹ Cf. *Vida*, II, cap. 6, pàg. 331.

³⁰ Cf. *Constitucions*, 53 i 54.

³¹ Cf. *Vida*, II, cap. 6, pàg. 332-341.

³² Cf. Mateu 25.

³³ Carta núm. 194, al bisbe Pompallier, 27 de maig de 1838.

³⁴ Cf. *Constitucions*, 84.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ Cf. Lluç 1,39. D'aquesta manera, participem en la funció més important de Maria que l'Església antiga anomena *theotokos*, «portadora de Déu».

³⁷ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992), vol. XXIX, núm. 8, pàg. 52.

³⁸ *Constitucions*, 6.

³⁹ Cf. G. Seán Sammon, *Una revolución del corazón. Espiritualidad de Marcelino e identidad de los Pequeños Hermanos de María en el tiempo presente*, «Circulares» (2003), vol. XXXI, núm. 1, pàg. 28, 63 i 64.

⁴⁰ Cf. *Constitucions*, 51.

⁴¹ *Guia de formación*, 205 (Roma, 1994), citant Gènesi 1,28.

⁴² Joan 7,38.

Pelegrins en la fe

⁴³ Cf. Lluç 1,26-27.

⁴⁴ *Vida*, I, cap. 2, pàg. 9; cf. *Vida*, I, cap. 6, pàg. 59.

⁴⁵ Lluç 1,28.

⁴⁶ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992), vol. XXIX, núm. 8, pàg. 450.

⁴⁷ Cf. *Vida*, I, cap. 11, pàg. 116.

⁴⁸ *Constitucions*, 11.

⁴⁹ Cf. Carta núm. 181, al G. Hilarion, París, 18 de març de 1838.

⁵⁰ *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostólica marista*, 14, XIX Capítol General (Roma, 1993)

⁵¹ Lluç 1,30.

⁵² Cf. Lluç 1,48-50.

BIBLIOGRAFIA DE CONSULTA

⁵³ *Ibidem*.

⁵⁴ Lluc 1,35.

⁵⁵ Cf. Lluc 2,19 i 51.

⁵⁶ *Constitucions*, 168.

⁵⁷ *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, 29, XIX Capítol General (Roma, 1993); *Constitucions*, 43.

⁵⁸ Cf. *Vida*, I, cap. VI, pàg. 58-59.

⁵⁹ *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, 26, XIX Capítol General (Roma, 1993).

⁶⁰ *Constitucions*, 71.

⁶¹ Cf. Lluc 24,13-35.

⁶² *Constitucions*, 73.

⁶³ Cf. *Constitucions*, 57 i 69. Vegeu també

G. Seán Sammon, *Compañeros maravillosos. La vida comunitaria entre los Pequeños Hermanos de María*, «Circulares» (2005), vol. XXXI, núm. 2, p. 67.

⁶⁴ «En les temptacions i lluites, ens obrim a l'acció del Crist, que guareix les nostres ferides, ens allibera dels nostres desitjos egoistes i ens fa fills de la resurrecció. Recorrem a la direcció espiritual i al sagrament de la reconciliació, font d'amor renovat.» (*Constitucions*, 25)

⁶⁵ Lluc 1,45.

⁶⁶ Cf. Lluc 1,46-49.

⁶⁷ Lluc 1,38.

Com germans i germanes

⁶⁸ Joan 13,34.

⁶⁹ Cf. Joan 17 i *Testament espiritual de Marcel·lí*, respectivament.

⁷⁰ Cf. *Vida*, I, cap. 6, pàg. 61 i cap. 7, pàg. 77-78.

⁷¹ Cf. *Vida*, I, cap. 7, pàg. 73. Vegeu també pàgines 77 i 78.

⁷² Cf. *Guía de formación* (Roma, 1994), núm. 13 i següents.

⁷³ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992),

vol. XXIX, núm. 8, pàg. 487. Es donen exemples de la vida en comunió de Jesús.

⁷⁴ Cf. *Novo millennio ineunte*, núm. 43.

⁷⁵ Cf. Actes 4,32; cf. *Vida*, I, cap. X, pàg. 106.

⁷⁶ Marcel·lí escriu amb humilitat que faria qualsevol sacrifici per al bé dels seus germans: «No hi ha cap bé que no desitgi per a vosaltres, i no hi ha res que no estigui totalment disposat a fer o

endegar per aconseguir-ho.» (Carta núm. 168, al G. Denis, 5 de gener de 1838). Pel que fa al testimoni dels germans, vegeu *Orígenes Maristas*, document 756, del G. Laurent. En les seves cartes, Marcel·lí escriu mostrant una gran comprensió i estimació per cadascun dels germans, responent a les seves preocupacions amb ànims, humor i suport. Sovint, acaba les cartes amb aquesta expressió: «Us deixo en els Sagrats Cors de Jesús i Maria.» Un fet molt significatiu del seu amor pels germans i del seu interès pel seu benestar és la visita a un germà malalt, i com una tempesta de neu gairebé acaba amb la seva vida i la del seu company (*Vida*, cap. 7, pàg. 354-355). Sobre aquest succés, podeu llegir la reflexió del G. Seán Sammon *Una revolució del corazón. Espiritualidad de Marcelino e identidad de los Pequeños Hermanos de María en el tiempo presente*, «Circulares» (2003), vol. XXXI, núm. 1, pàg. 63-64. Quan la seva comunitat naixent és en risc, demana que el portin del llit de mort davant dels germans, per tal d'infondre'ls tranquil·litat i confiança (*Vida*, I, cap. 13, pàg. 141).

⁷⁷ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992),

vol. XXIX, núm. 8, pàg. 504-505.

⁷⁸ *Constitucions*, 21.

⁷⁹ Joan 13,34.

⁸⁰ Cf. G. Seán Sammon, *Una revolució del corazón. Espiritualidad de Marcelino e identidad de los Pequeños Hermanos de María en el tiempo presente*, «Circulares» (2003), vol. XXXI, núm. 1, pàg. 56.

⁸¹ Cf. Mateu 11,29.

⁸² *Optem per la vida*, 24, XX Capítol General (Roma, 2001).

⁸³ G. Seán Sammon, *Compañeros maravillosos. La vida comunitaria entre los Pequeños Hermanos de María*, «Circulares» (2005), vol. XXXI, núm. 2, pàg. 69.

⁸⁴ Cf. Joan 2,1-11

⁸⁵ Cf. *Recordeu-vos*.

⁸⁶ Cf. Lluc 15,11-32. Vegeu també G. Seán Sammon, *Compañeros maravillosos. La vida comunitaria entre los Pequeños Hermanos de María*, «Circulares» (2005), vol. XXXI, núm. 2, pàg. 71-73.

⁸⁷ *Optem per la vida*, 20, XX Capítol General (Roma, 2001).

⁸⁸ Cf. G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992), vol. XXIX, núm. 8, pàg. 482, 485 i 486.

⁸⁹ Joan 13,35.

⁹⁰ Cf. *Constitucions*, 3. Vegeu també G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*, «Circulares» (1992), vol.

BIBLIOGRAFIA DE CONSULTA

XXIX, núm. 8, pàg. 473-474.

⁹¹ Cf. *Vita consecrata*, 60.

⁹² Cf. *Vita consecrata*, 51, i G. Charles Howard, *Espiritualidad apostólica marista*,

«Circulares» (1992), vol. XXIX, núm. 8, pàg. 506.

⁹³ *Vida*, I, cap. 22, pàg. 236.

⁹⁴ *Ibidem*.

Portem la Bona Nova als pobres

⁹⁵ Lluc 4,18; cf. Is 61,1.

⁹⁶ Joan 10,10.

⁹⁷ *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, 13, XIX Capítol General (Roma, 1993).

⁹⁸ Cf. G. Seán Sammon, *Dar a conocer a Jesucristo y hacerlo amar. La vida apostólica marista hoy*, «Circulares» (2006), vol. XXXI, núm. 3, pàg. 112.

⁹⁹ Fa referència al salm 127. Cf. *Vida*, II, cap. 3, pàg. 299, i a la carta núm. 169, al G. Francesc, de 10 de gener de 1838.

¹⁰⁰ Cf. Lluc 1,39-45.

¹⁰¹ Cf. *Optem per la vida*, 42.4, XX Capítol General (Roma, 2001).

¹⁰² Cf. Lluc 1,39-45.

¹⁰³ Cf. *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, 21, XIX Capítol General (Roma, 1993).

¹⁰⁴ Lluc 4,18.

¹⁰⁵ *Vida*, II, cap. 6, pàg. 341.

¹⁰⁶ Cf. *Optem per la vida*, 18, XX Capítol

General (Roma, 2001).

¹⁰⁷ Per exemple, amb la dona samaritana (Joan 4,7-27).

¹⁰⁸ *Constitucions*, 21.

¹⁰⁹ Per entendre l'abast del terme *germà*, vegeu, en la Introducció d'aquest document, l'apartat «Com podem abordar aquest document» i també el núm. 119 del capítol 3.

¹¹⁰ Carta núm. 93, al bisbe de Bruillard, 15 de febrer de 1837.

¹¹¹ Cf. *Constitucions*, 82.

¹¹² Aquesta ha esdevingut una expressió força freqüent entre alguns grups de cristians des que Joan Pau II la va utilitzar per convidar els joves a ser «sembradors d'esperança» en la II Jornada Mundial de la Joventut, el 1987, a Buenos Aires. Posteriorment, el G. Charles va escriure una circular convidant els germans a ser homes d'esperança i homes de missió (cf. G.

Charles Howard, *Sembradores de esperanza*, «Circulares», vol. XXIX, núm. 5, 12 de març de 1990.

¹¹³ Dom Helder Câmara.

¹¹⁴ *Optem per la vida*, 33, XX Capítol General (Roma, 2001).

¹¹⁵ XVII Capítol General, *Missatge*, 16, «Germans Maristes avui» (Roma, 2001).

¹¹⁶ Cf. G. Seán Sammon, *Dar a conocer a Jesucristo y hacerlo amar. La vida apostólica marista hoy*, «Circulares» (2006), vol. XXXI, núm. 3, pàg. 111.

¹¹⁷ *Vida*, I, cap. 7, pàg. 71: «Tanmateix, vull que els fruits del vostre zel es dediquin als infants més ignorants i desfavorits.»

¹¹⁸ *Germans en Solidaritat: Espiritualitat apostòlica marista*, 16, XIX Capítol General (Roma, 1993).

¹¹⁹ Mateu 28,18.

¹²⁰ Cf. Comissió Internacional Anglicana - Catòlica Romana (ARCIC), *Maria, gràcia i esperança en Crist* (2005), núm. 5.

¹²¹ Joan 2,5.

Tenim nous somnis

¹²² Cf. Joel 3,1.

¹²³ Cf. Lluc 15,5.

¹²⁴ *Ibídem*.

¹²⁵ Cf. Joel 3,1.

¹²⁶ Cf. Lluc 1,46.

¹²⁷ Inspirada en la pregària que conclou la Carta d'agraïment del G. Charles Howard (Roma, 1993).

BONA MARE

«Bona Mare» era l'expressió que Marcel·lí Champagnat preferia per anomenar Maria. Entre les imatges de Maria que Marcel·lí tenia amb ell i que l'acompanyaren durant el naixement i desenvolupament de l'Institut, n'hi havia una d'especial: la imatge de Maria, la Bona Mare. La imatge, que mostra Jesús en els braços de Maria, reflecteix la tendresa i l'amor de Maria. L'infant Jesús, tranquil i confiat, manté una actitud de completa entrega envers Maria. Aquesta actitud, confiada i tranquil·la, és fonamental en la vida i en l'espiritualitat de Marcel·lí.

La imatge fou força coneguda a França durant el segle XIX. El nom, que no és original del pare Champagnat, era molt popular en la França del seu temps, i ell se'l féu seu i l'utilitzà en els seus escrits.

Referències:

www.champagnat.org

Vida, I, pàg. 142 i 238.

G. Alexandre Balko, *Repensons nos origines* (Roma, 2001), cap. 3.

CARISMA

Carisma és una paraula que avui s'utilitza sovint en els documents de l'Església i de les congregacions religioses. També la trobem en el món polític i en el civil. En termes d'espiritualitat, carisma és un do o una gràcia atorgada per l'Esperit Sant a una persona no únicament en benefici propi, sinó en benefici de tota l'Església.

En els escrits de sant Pau se subratlla la importància d'aquests dons i com n'és, d'enriquidora, la seva diversitat per a tota la comunitat de l'Església. En aquest sentit, tothom, en el si de l'Església, ha estat dotat d'una gràcia especial per tal de participar en la construcció d'una Església més espiritual i d'un món millor.

Tanmateix, podem parlar del carisma d'un grup, d'un Institut. El G. Seán

Sammon ho explica d'aquesta manera:

«Així doncs, el carisma que entrà en l'Església i el món a través de Marcel·lí Champagnat és molt més que un seguit d'obres pensades per ser fidels a la seva visió original, més que un estil de pregària o una espiritualitat específica, sense desmerèixer la seva importància, i més que el conjunt de qualitats que va marcar la vida del nostre fundador. El carisma del nostre Institut no és res més que la presència de l'Esperit Sant. Permetre que aquest Esperit obri en i a través de nosaltres pot fer emergir resultats sorprenents... Avui l'Esperit que va ésser tan actiu en el nostre fundador anhela viure i respirar en tu i en mi.»

Referències:

1 Corintis 12-14 (principalment, 1 Corintis 12,8-10.28-30).

Romans 12,6-8. *Lumen gentium*, 12. *Christifideles laici*, 24.

G. Seán Sammon, *Dar a conocer a Jesucristo y hacerlo amar. La vida apostólica marista hoy*. «Circulares» (2006), vol. XXXI, núm. 3, pàg. 23-46.

CHAMPAGNAT, JOAN BAPTISTA

Joan Baptista Champagnat, pare del futur sant, era un camperol benestant i un home d'una certa formació. Al principi, s'alegrà de la Revolució de 1789, tant pels seus ideals com pels beneficis que li podia comportar. Tanmateix, amb el temps, es féu evident que la seva passió pel moviment s'havia refredat i en refusà els excessos: la decapitació del rei, una política implacable de reclutament militar i ordres de persecució de sacerdots i soldats fugitius.

Durant tot el període revolucionari, el pare de Marcel·lí ocupà alguns càrrecs de govern importants a la ciutat de Marlies i es distingí per ser una persona pacient, moderada i amb habilitat per a la política. Allà ningú no va ser assassinat ni expulsat, l'església local no fou cremada ni venuda. Com a

pensador, revolucionari, representant del govern, comerciant i granger, Joan Baptista transmeté uns dons al seu fill: discerniment, compassió pels altres, diplomàcia, bona mà per als negocis i destresa professional.

Referència:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 13-14.

CHAMPAGNAT, LLUÏSA

Després de la seva mare, Lluïsa Champagnat fou la segona dona que prengué part en la formació de Marcel·lí. Religiosa de Sant Josep i germana de Joan Baptista Champagnat, fou expulsada del seu convent pel nou govern i fou fidel a la seva vida de consagrada entre la seva família durant els dies d'excés revolucionari. Lluïsa contribuí a la primera formació religiosa que rebé Marcel·lí i, segurament, fou el primer model de com combinar la vida de pregària amb la de servei als altres.

Referència:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 14.

CHAMPAGNAT, MARCEL·LÍ

Josep Benet Marcel·lí Champagnat (1789-1840)

Sacerdot de la Societat de Maria,

Fundador de l'Institut dels Germanets de Maria (Germans Maristes)

Marcel·lí Champagnat nasqué el 20 de maig de 1789 a Marllhes, un poble

situat a l'est del massís central de França. Fou el novè fill d'una família molt cristiana que li donà una educació bàsica. Quan Marcel·lí tenia 14 anys, un sacerdot que estava de pas pel poble l'ajudà a veure que Déu l'estava cridant al sacerdoci.

Entre els seus companys del seminari major de Lió, estaven Joan Maria Vianney, el futur rector d'Ars, i Joan Claudi Colin, que esdevindria el fundador dels Pares Maristes i que fou ordenat el 22 de juliol de 1816.

Marcel·lí fou enviat com a coadjutor a la parròquia de La Valla. El seu ministeri incloïa visitar els malalts, catequitzar els infants, socórrer els pobres i ajudar les famílies a viure una vida cristiana.

El 2 de gener de 1817, només sis mesos després de la seva arribada a La Valla, Marcel·lí, un coadjutor de 27 anys, reunia a casa seva els seus dos deixebles, i així naixia la Congregació dels Germanets de Maria o els Germans Maristes.

El 1836, l'Església reconegué la Societat de Maria i li confià les missions a Oceania. Marcel·lí féu els vots com a membre de la Societat de Maria i envià tres germans, en la primera missió dels Pares Maristes, a les illes del Pacífic. El 6 de juny de 1840, moria, als 51 anys, Marcel·lí Champagnat, després d'una llarga malaltia.

Referència:

http://www.deaconlaz.org/marcellin_joseph_benoit_champagn.htm

**CHAVOIN,
JOANA MARIA**

Les Germanes Maristes reconeixen Joana Maria Chavoïn (Mare Sant Josep) com la seva fundadora i Joan Claudi Colin com el seu fundador.

Joana Maria nasqué en el poblet de Coutouvre (França) el 29 d'agost de 1786. El seu pare era el sastre del poble, així doncs, casa seva sovint devia

estar plena de gent. Joana Maria creixé amb poca educació formal, però desenvolupà una fe profunda i arrelada. Estava molt involucrada en la vida del poble, nodrint la fe i apropant-se als més desfavorits. Tot i ser molt activa, trobava força i joia durant llargues hores davant del Santíssim Sagrament. Fou convidada diverses vegades a unir-se a diferents congregacions, però sempre s'hi negà, convençuda que Déu no la cridava per a aquesta vocació. L'any 1817, quan tenia 31 anys, rebé una carta de Pere Colin, germà de Joan Claudi Colin, que havia estat rector de la parròquia de Coutouvre, convidant-la a Cerdon per col·laborar en el projecte marista. De seguida sabé que era Déu qui la cridava i es dirigí cap a Cerdon amb la seva bona amiga Maria Jotillon.

Durant sis anys, quatre dels quals s'encarregà del manteniment i neteja de la rectoria, col·laborà amb els germans Colin, donant forma a la futura Societat de Maria, l'«obra de Maria». El 1823, Maria Jotillon, Maria Gardet i Joana Maria Chavoïn començaren a viure juntes com a comunitat a Cerdon. Les tres primeres germanes maristes vivien amb gran austeritat; tanmateix, percebent la seva joia i santedat, moltes dones joves de la ciutat volgueren unir-se a elles. Vuit noves germanes maristes reberen l'hàbit el 8 de desembre de 1824. Aviat, el bisbe Devire les convidà a anar a Belley, on se celebrà la primera professió el 6 de setembre de 1826. Joana Maria, o Mare Sant Josep, com va ser anomenada, fou la superiora general de la nova congregació fins al 1853, quan dimití. A l'edat de 69 anys, inicià una nova fundació a Jarnosse, un poble mig abandonat, molt pobre i necessitat, on visqué el tipus de vida religiosa activa i encarnada que sempre havia desitjat per a les seves germanes. Morí a Jarnosse el 30 de juny de 1858, a l'edat de 71 anys.

Referència:

<http://www.marists.org/beginnings.htm>

CHIRAT,
MARIA TERESA

Maria Teresa Chirat, mare de Marcel·lí, persona prudent i perseverant, es casà amb Joan Baptista Champagnat l'any 1775. La seva vida estigué marcada per una gran integritat, una fe molt genuïna i l'amor al treball.

Referència:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 14.

COLIN,
JOAN CLAUDI

Sacerdot francès, fundador de la Societat de Maria (Maristes).

Joan Claudi Colin nasqué el 7 d'agost de 1790 a St-Bonnet-le-Troncy, al departament de Rhone (França). El seu pare amagava sacerdots durant els aldarulls de la Revolució Francesa. Els seus pares moriren quan només tenia 4 anys.

Amb el seu germà Pere, Colin assistí al seminari menor de Saint-Jodard i també passà un temps a Alix i Verrières, on fou contemporani de Marcel·lí Champagnat i Joan Maria Vianney. El 1813 ingressà al seminari major de Saint-Irénée (Lió). A finals de 1814, Joan Claudi Courveille, que venia d'un altre seminari, es traslladà a Saint-Irénée. Courveille reuní un grup de seminaristes majors per impulsar la seva idea de fundar la Societat de Maria. Molts membres del grup, incloent-hi Colin i Courveille, foren ordenats sacerdots de la diòcesi de Lió el 22 de juliol de 1816. El seu germà Pere fou nomenat rector de la parròquia de Cerdon, al departament d'Aix. Joan Claudi havia de ser-ne el coadjutor.

Durant sis anys, treballà a la parròquia de Cerdon i en la preparació dels documents fundacionals (regla de vida i constitucions) del projecte. Pere es delia per unir-se al projecte marista i convencé Joana Maria Chavoïn i Maria Jotillon perquè l'ajudessin a impulsar-lo. Cerdon havia estat traslladat a la

restaurada diòcesi de Belley i Joan Claudi convencé el bisbe Devie que permetés als maristes fer missió a Bugey, una regió pobra i marginada del país. Fou cridat per ocupar el càrrec de director del col·legi de Belley i, quan Roma acceptà la Societat de Maria, el 1836, fou escollit primer superior general. Roma assignà a la nova Societat l'evangelització de la vicaria d'Oceania occidental.

El 1854, Colin dimití del càrrec de superior general i es retirà a Nostra Senyora de la Neylière, on passà els darrers vint anys de la seva vida revisant i completant les constitucions. Les constitucions de la Societat de Maria foren aprovades per la Santa Seu el 28 de febrer de 1873. Joan Claudi Colin morí a La Neylière dos anys més tard.

Referència:

http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Claude_Colin

CONTEMPLACIÓ

En termes religiosos, la contemplació és un tipus de pregària o meditació en què el pensament i l'estructura són reemplaçats per la simple concentració en la presència de Déu. Per als cristians està relacionada amb el misticisme, i representada per les obres de grans autors místics com Teresa d'Àvila. Es tracta d'un procés de relativa quietud i receptivitat més que no pas d'activitat. És la mirada de la fe fixada en Jesús, una atenció en la Paraula de Déu, un amor silenciós. I, sobretot, és una manera de ser, no només de pregar.

Referències:

Catecisme de l'Església Catòlica, 2.724 (Roma, 1994).

Richard McBrien (Ed.) *Harper-Collins Encyclopaedia of Catholicism* (Nova York, 1995).

FOURVIÈRE

Al segle XII, sobre un turó que domina la ciutat de Lió, es construí una capella dedicada a la Mare de Déu que es convertí en destí de pelegrinatges i fou molt famosa, principalment al segle XVII. Fourvière fou el lloc on Joan Claudi Courveille, Joan Claudi Colin i Marcel·lí Champagnat anaren el 23 de juliol de 1816 —el dia previ a la seva ordenació—, acompanyats de nou persones més, per confiar a la Mare de Déu els seus plans de fundar un orde amb la missió de continuar l'obra de Maria a l'Església. El compromís s'expressà en l'anomenada Promesa de Fourvière. També es decidí que Marcel·lí es faria càrrec de la fundació dels Germans Maristes. Ell tornà a Fourvière un altre dia per fer la seva pròpia promesa i ben aviat la complí. Fins fa poc, la imatge de Maria tenia un cor que es podia obrir i dintre es posaven tires de paper amb el nom dels missioners maristes, tant germans com pares, que havien navegat cap al sud del Pacífic.

Referències:

<http://www.champagnat.org>

G. Joan Baptista, *Vida de José Benito Marcelino Champagnat (Edició del Bicentenario)* (Roma ,1989), I, cap. 3, pàg. 32, anotació 35.

GERMANETS
DE MARIA

En una carta al rei Lluís Felip, amb data de 24 de gener de 1834, Marcel·lí explicava el motiu del nom que havia donat al seu Institut. Segons les seves pròpies paraules: «Els he anomenat Germanets de Maria, convençut que només el nom ja atrauria un gran nombre de persones. L'èxit ràpid, en el termini d'uns quants anys, prova que la meva intuïció era encertada, més enllà de les expectatives més optimistes.»

Aquest títol expressa amb fidelitat els tres elements de l'esperit que Marcel·lí desitjava per a l'Institut: reunir-se al voltant de Maria, ser germans de tots aquells amb qui treballessin i viure amb humilitat i senzillesa.

Quan l'Institut fou reconegut per l'Església, rebé el títol oficial de Germans Maristes de l'Ensenyament (Fratres Maristae a Scholis - FMS). També van ser autoritzats a continuar utilitzant el títol escollit per Marcel·lí.

Referència:

Vida, II, cap. 7, pàg. 333, anotació 4.

HERMITAGE, L'

L'any 1824, l'Institut de Marcel·lí havia crescut tant que necessità l'ajut d'un altre sacerdot. El Consell Arquebisbal decidí el 12 de maig enviar-hi el pare Courveille com a suport.

L'arribada del sacerdot permeté que Marcel·lí es dedicés a un projecte que feia temps que portava al cor: la construcció d'un edifici suficientment espaiós per allotjar-hi tots els germans, el nombre dels quals incrementava contínuament. Comprà un terreny de 20.235 m², en una zona resguardada de la vall del riu Gier que estava vorejada, a l'est i a l'oest, per l'escarpat pendent de les muntanyes, amb una roureda i ben irrigada per l'aigua del riu. A finals del mes maig, el P. Cholleton, vicari general, beneí la primera pedra; aviat començaria la construcció.

Marcel·lí i els seus joves germans treballaren sense descans durant sis mesos de l'estiu i principis de la tardor de 1824, picant i carregant pedres, traient sorra, fent morter i ajudant els professionals que havien llogat per a les feines més tècniques. Allotjats en una casa vella de lloguer a l'altra riba del riu Gier, el grup es reunia per a la missa del matí en un petit refugi, en una roureda, lloc que es coneixeria com la Capella del Bosc. Una calaixera servia d'altar i una campana, suspesa en la branca d'un arbre, cridava la comunitat per pregar. Quins dies més entranyables per a tots: els joves es recolzaven mútuament i se sentien orgullosos del que anaven assolint.

Durant tota la construcció de l'edifici de cinc plantes, el fundador fou un exemple per als seus germans. Era el primer a posar-se a treballar cada dia i l'últim a acabar al vespre. Mentre els germans apreciaven els esforços de Marcel·lí, alguns dels seus companys clergues no eren tan entusiastes. No els agradava veure'l amb la roba plena de pols i les mans aspres pel treball dur. Tanmateix, els parroquians de Marcel·lí el recolzaven. L'estimaven com a pastor de les seves ànimes i l'admiraven com a treballador i constructor. Al final de l'hivern de 1825, el nou edifici estava llest per ser ocupat. Al maig d'aquest mateix any, els germans de La Valla es traslladaven a la residència de L'Hermitage. Ara, Marcel·lí disposava d'una seu per al seu Institut.

Referència:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 57-59.

LA LOUVESC

La petita població de La Louvesc fou un lloc de pelegrinatge en temps de Marcel·lí i encara avui ho és. La gent hi acut per pregar al santuari dedicat a sant Joan Francesc Regis, apòstol de la regió. La petita església, on inicialment es dipositaren les seves despulles, passà a ser una basílica dissenyada per Bossan, l'arquitecte de Fourvière.

Marcel·lí tenia un lligam molt especial amb la seva mare: fou l'últim fill que va sobreviure i, des de ben petit, estigué marcat per quelcom d'especial en termes de servei a Déu. Quan decidí estudiar per ser sacerdot, Maria Teresa ho aprovà i donà suport a la seva determinació: l'envià amb el seu cunyat perquè rebés una formació bàsica i, quan fou evident que els estudis no li anaven bé, l'animà en la seva pregària i devoció i el portà de pelegrinatge al santuari de Sant Joan Francesc Regis, a La Louvesc, a quaranta quilòmetres

de distància, i hi anaren a peu. Repetiren aquest pelegrinatge després d'un primer any crític al seminari.

La Louvesc també fou el santuari on el P. Champagnat anà quan el P. Bochard, vicari de la diòcesi de Lió, intentà, per tots els mitjans, unir la congregació de germans que havia fundat amb els germans fundats per Marcel·lí. El P. Champagnat no compartia aquesta idea i les coses no foren fàcils per a ell. En aquesta època, «ell mateix féu un pelegrinatge a la tomba de sant Joan Francesc Regis, a La Louvesc, perquè intercedís per ell amb la llum i la força necessàries».

Referències:

<http://www.maristoz.edu.au/>

Vida, I, cap. 11, pàg. 116-117.

G. José Díaz Villacorta, *Lugares maristas* (Buenos Aires, 1999), pàg. 26-27.

LA VALLA

El juliol de 1816, ordenat ja sacerdot, Marcel·lí Champagnat fou cridat com a coadjutor a La Valla. El poble, situat a poc més de quaranta-cinc quilòmetres al sud-oest de Lió, tenia, en aquella època, 2.500 habitants, dels quals unes 500 persones vivien al poble i les 2.000 restants vivien dispersades en més de 60 llogarets.

El 1816, el P. Champagnat llogà primer i comprà després un petit edifici derruït. El 2 de gener de 1817, hi allotjà els dos primers germans que volien iniciar una vida marista. El 1822, l'amplià per poder allotjar-hi vuit nous postulants que s'hi presentaren de forma inesperada. El P. Champagnat marxà de La Valla l'any 1824 i es traslladà a L'Hermitage, per ajudar en la seva construcció.

De fet, la paraula La Valla, que vol dir «vall», no és gens fidel a la descripció de la zona que envolta el mont Pilat. No està formada per extensions de terra fèrtil rodejades per turons, sinó que gairebé tot són desnivells. Barrancs, roques, precipicis i torrents que s'obren camí arrossegant pedres i terra són el paisatge més comú. Durant l'època del jove coadjutor, alguns llocs eren gairebé inaccessibles, atesa la manca de camins transitables. Sens dubte, Marcel·lí Champagnat s'enfrontà a una missió difícil, en mig d'un terreny agrest.

Referència:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 34.

LECTIO DIVINA

Mètode de pregària molt antic. És una pregària lenta i contemplativa de les Escriptures que permet a la Paraula de Déu esdevenir un mitjà d'unió amb Déu. Tradicionalment, la Lectio divina es desenvolupa en quatre nivells.

– *Lectio*

Lectura del passatge lentament, diferents vegades.

– *Meditatio*

Reflexió sobre el text, pensant en com aplicar-ho a la pròpia vida. Lectura atenta de qualsevol frase o paraula significativa per a nosaltres. No s'ha de confondre amb l'exegesi, ja que és una lectura molt personal de les Escriptures orientada envers la pròpia vida.

– *Oratio*

Moment de respondre al passatge obrint el cor a Déu. No es tracta essencialment d'un exercici intel·lectual, sinó de l'inici d'una conversa amb Déu.

– *Contemplatio*

Moment d'escoltar Déu, en què ens alliberem dels nostres propis pensaments, tant mundans com sants, per escoltar com ens parla Déu, obrint la ment, el cor i l'ànima a la seva influència.

Referència:

http://en.wikipedia.org/wiki/Lectio_divina

MARISTA

A finals de 1814, Joan Claudi Courveille, que havia estudiat en un altre seminari, es traslladà a Saint-Irénée (Lió). Courveille reuní un grup de seminaristes amb la idea de fundar la Societat de Maria. Havia estat sanat d'una ceguera parcial després de pregar a la Mare de Déu de Le Puy. En prova de gratitud tingué la inspiració i la convicció interior que igual que, durant l'època de la Reforma, s'havia creat una Societat dedicada a Jesús, els Jesuïtes, durant l'època de la Revolució podria néixer una Societat dedicada a Maria, els membres de la qual s'anomenarien Maristes. Creia que la inspiració procedia directament de Maria. En els seus orígens, el somni de la família marista era el d'una congregació religiosa i una branca laical. Amb tot, aquest somni mai no arribà a realitzar-se.

En la nova Societat no es consideraven els germans educadors i aquest era el principal desig de Marcel·lí Champagnat. Sovint diria als seus companys: «Necessitem germans! Necessitem germans per fer catequesi, per ajudar els missioners i per educar els infants.» Com que els seus companys no contemplaven l'existència de germans educadors en la nova Societat, deixaren a les mans de Marcel·lí la possibilitat de fundar-los, i acceptà aquesta missió amb entusiasme.

Avui, diferents moviments religiosos comparteixen el terme *marista*. Oficialment, hi ha les congregacions dels Pares Maristes —amb els seus respectius Germans—, els Germans Maristes de l'Ensenyament (Germanets de Maria), les Germanes Maristes i les Germanes Missioneres Maristes. Cal afegir-hi els grups de laics maristes, alguns dels quals tenen una espiritualitat que s'origina en el pare Colin i uns altres que la fonamenten en Marcel·lí Champagnat.

L'Església aprovà de forma oficial cadascuna de les branques de la família marista en dates diferents. La branca laïcal dels Maristes fou reconeguda oficialment l'any 1830. Els Pares Maristes foren aprovats l'any 1836 i assumiren la responsabilitat de les noves missions d'Oceania Occidental (al sud del Pacífic). Els Germans Maristes de l'Ensenyament (Germanets de Maria) reberen l'acceptació formal el 1863 i les Germanes Maristes, el 1884. Les Germanes Missioneres Maristes foren reconegudes oficialment com a congregació religiosa el 1931.

Cada membre d'aquesta família present a tot el món, ja sigui germana, germà, laic o sacerdot, es compromet a viure la seva vida en «l'esperit de Maria».

Referències:

http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Claude_Colin

<http://www.mariste.be/maristfamily/familyindex.htm>

MISSIÓ

Jesús fou enviat pel Pare i, guiat per l'Esperit Sant, anuncià la Bona Nova del Regne. Morí per congregar en la unitat la família de Déu i consagrar tota la creació fins a portar-la a la seva plenitud. I, abans de tornar al Pare, confià

la continuació de la seva obra a l'Església, fins a la fi dels segles. La missió de l'Església és la que Jesús encomanà als seus seguidors. Segons les necessitats dels temps, l'Esperit Sant inspira en l'Església persones o grups de persones perquè accomplixin l'obra del Senyor a la terra. Els Germans Maristes, com la resta d'instituts religiosos, reben una missió específica a través del carisma fundacional que fou donat a sant Marcel·lí Champagnat, perquè servís l'Església i el món.

La missió dels Germanets de Maria és la d'evangelitzar a través de l'educació. «Seguint Marcel·lí Champagnat, intentem ser apòstols per als joves, evangelitzant-los amb la nostra vida i la nostra presència entre ells, així com també amb el nostre ensenyament: no som ni només catequistes ni només mestres de matèries profanes.»

Referències:

Constitucions, 78-79.

Missió educativa marista. Un projecte per avui (Barcelona, 1999), 75-85.

MÍSTIC

Una persona mística és aquella que, a través de la pregària i la contemplació del misteri diví, vol arribar a una comunió més íntima amb Déu. La comunió amb Déu és alhora un regal que Ell ens dona. Sabem que es pot conèixer Déu a través de la Revelació, que assolí la seva expressió màxima en Crist. Aquesta recerca de coneixement es pot fer d'una manera discursiva o intel·lectual, com fan els teòlegs. O bé es pot seguir el camí de la contemplació amorosa i orant de Déu i el seu misteri. És el coneixement místic.

El coneixement místic és més aviat intuïtiu. És un apropament a aquest Déu que vol estar en comunió amb les persones, i que crida les persones a estar en comunió amb Ell. Per tant, l'aspiració del místic cristià és sentir-se en comunió amb Déu.

El coneixement místic és un regal de Déu que no es pot assolir amb l'esforç humà. No obstant això, aquest do gratuït només té efecte quan la persona s'obre lliurement per acollir-lo i lliurement dóna una resposta d'amor a la iniciativa de Déu. Això s'assoleix després d'un cert temps d'experiència de desert, exercitant-se en la fe i en l'amor generós.

Referències:

S. De Fiores i S. Goffi, *Nuovo dizionario di spiritualità* (Milà, 1985), pàg. 985-988.
Ermanno Ancilli, *La mistica* (Roma, 1984), pàg. 39.

MONTAGNE, JOAN BAPTISTA

El 28 d'octubre de 1816 tingué lloc un esdeveniment que per a Marcel·lí Champagnat fou un signe decisiu per endegar el seu somni de fundar una congregació de germans. El jove sacerdot fou cridat a casa d'un fuster a Les Palais, un llogaret sota Le Bessat. Un adolescent de disset anys, Joan Baptista Montagne, s'estava morint. El jove ignorava completament les veritats de la fe. Marcel·lí l'instruí, escoltà la seva confessió i el preparà per a la mort. Després el deixà per atendre un altre malalt de la zona. Quan tornà a la llar dels Montagne, Joan Baptista ja havia mort. La trobada de Marcel·lí amb aquest adolescent el transformà. El desconeixement que Joan Baptista tenia de Jesús convencé el jove sacerdot que Déu l'estava cridant per fundar una congregació de germans que evangelitzessin els joves i, principalment, els més necessitats. De camí de tornada a la parròquia de La Valla, Marcel·lí decidí passar a l'acció.

Referències:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 32-33.
Vida, I, cap. 6, pàg. 60-61.

PERROTON, MARIA FRANCESCA

I LES PIONERES DE

LES **GERMANES MISSIONERES DE**LA **SOCIETAT DE MARIA**

A diferència de moltes congregacions religioses, les Germanes Maristes Missioneres no reconeixen cap fundador o fundadora, excepte la Mare de Déu. Prefereixen reconèixer onze pioneres, dones excepcionals que partiren en missió seguint un camí insòlit per a les dones d'aquells temps. Aquestes pioneres iniciaren el seu apostolat missioner afiliades a la Societat de Maria. El 1836, la Societat de Maria fou reconeguda com a congregació i se li encomanà la responsabilitat d'evangelitzar les illes d'Oceania. Quatre sacerdots maristes partiren cap al Pacífic. Uns anys més tard, després del martiri de sant Pere Chanel, l'any 1841, els habitants de l'illa de Futuna es convertiren al catolicisme. Una carta de dues dones de l'illa de Wallis demanant que algú hi anés i les ajudés, a elles i als seus fills, a convertir-se en bones cristianes impulsà la primera pionera, Maria Francesca, a deixar França i viatjar al Pacífic.

L'embarcament de Maria Francesca Perroton en un vaixell de mercaderies en direcció al Pacífic l'any 1845, a l'edat de 49 anys, fou el primer pas cap a la fundació de les Germanes Missioneres de la Societat de Maria. El seu desig més gran era ser missionera, i s'alegrà d'associar-se amb la Societat de Maria; potser, amb el temps, es convertiria en religiosa. Maria Francesca arribà a l'illa de Wallis el 1846 i serví els seus habitants durant alguns anys, fins que anà a una illa propera per continuar amb el seu ministeri. Després de dotze anys a Oceania, tingué la gran alegria de rebre dones franceses que s'uniren a ella. Entre 1857 i 1860, deu dones més s'uniren a Maria Francesca com a missioneres a Wallis, Futuna, Nova Caledònia i Samoa. I aquestes són les onze dones que formen el grup de germanes pioneres en els orígens de les Germanes Missioneres. Tot i que les pioneres eren dones laiques, el seu desig de ser missioneres, maristes i religioses era evident.

Dones natives de les illes del Pacífic s'uniren a les pioneres en els primers anys d'activitat missionera. I, amb el temps, dones de molts altres països seguiren els seus passos. Després d'anys de desenvolupament i de mantenir-se juntes com a grup obert de dones missioneres, finalment la congregació fou reconeguda de forma oficial per l'Església l'any 1931 i adoptà el nom de Germanes Missioneres de la Societat de Maria. D'aleshores ençà, el moviment impulsat per Maria Francesca Perroton esdevingué independent.

Referència:

<http://www.maristmissionarysm.org>

PETITES VIRTUTS

Són l'escolta atenta, el diàleg il·luminador, la voluntat de servir, la disponibilitat sense mesura, la gentilesa, la tolerància, la cortesia, el suport mutu, el silenci, la pregària i la meditació.

Referència:

Crónicas Maristas. III Sentencias (Edelvives, 1989), cap. XXVIII.

PILAT

«Fer-se càrrec de la parròquia de La Valla, en les faldes i passatges del mont Pilat, fóra una de les tasques més àrdues i exigents. La seva població de 2.000 habitants estava majoritàriament dispersada en profundes valls o escarpades alçades. Es fa necessari descriure el territori de La Valla.

Indistintament de la direcció que es prengué, no hi havia res més que escarpats pendents, vertiginosos descensos, barrancs i precipicis. Alguns dels llogarets, ubicats en mig dels barrancs del mont Pilat i a una hora i mitja de distància de l'església, eren gairebé inaccessibles per manca de rutes transitables.»

Referència:

Vida, I, cap. 4, pàg. 35.

PREGÀRIA DE L'ESGLÉSIA O LITÚRGIA DE LES HORES

La Litúrgia de les Hores és la pregària oficial del ritus llatí de l'Església Catòlica Romana mitjançant la qual es consagren a Déu les hores del dia. Tradicionalment, el llibre dels Salmes és el nucli de la Litúrgia de les Hores i segueix un cicle de quatre setmanes.

Referència:

http://en.wikipedia.org/wiki/Liturgy_of_the_Hours

PROJECTE MARISTA

Aquest terme s'utilitza per descriure la manera com els maristes entenem la nostra missió particular i l'estil que ens distingeix. La paraula francesa «projecte» té tant el sentit de la motivació per a l'acció com d'una forma característica de procedir. Per als sacerdots maristes fundadors, el seu projecte inicial prengué forma quan eren seminaristes i es ratificà amb la signatura de la Promesa al santuari de Fourvière el dia posterior a la seva

ordenació, el 23 de juliol de 1816. En les dècades que seguiren, aprofundiren en la comprensió de què volia dir ser marista i ampliaren el nombre i la tipologia de persones que ho podien compartir: sacerdots, germans, germanes i laics. Marcel·lí Champagnat va entendre que els seus Germanets de Maria, treballant principalment a les escoles, formaven part d'aquest projecte més ampli.

En essència, el projecte marista consisteix a compartir l'obra de Maria i impulsar-la a la manera de Maria. Aquesta obra és fer que la vida de Crist neixi en les persones i aplegar-les en comunitat. És estar com Maria en l'Església naixent. La intuïció del projecte marista és que l'Església tindrà vida efectiva si la nodreixen persones que accepten el paper de Maria amb humilitat i senzillesa, amb compassió i discreció, sembrant les llavors de la fe, l'esperança i l'amor.

Referència:

Vida, I, cap. 3, pàg. 29-30.

«RECORDEU-VOS» A LA NEU

El febrer de 1823, Marcel·lí tingué notícia que el germà Joan Baptista de Bourg-Argental havia estat víctima d'una malaltia seriosa. Preocupat pel seu estat, el jove sacerdot, acompanyat del germà Estanislau, emprengué el viatge de vint quilòmetres a través d'un terreny agrest per visitar-lo.

En el viatge de tornada, caminant a través d'un territori molt frondós, els dos homes foren sorpresos per la fúria d'una de les tempestes de neu de la regió. Tots dos eren joves i forts, però després d'hores de vagar perduts per les falces del mont Pilat acabaren exhausts. Estanislau havia arribat al límit de les seves forces. Ja de nit, les possibilitats de morir en la neu anaven

augmentant a mesura que les hores passaven. Els dos homes demanaren ajut a Maria i pregaren el *Recordeu-vos*.

De seguida, van entreveure llums a no gaire distància. Un granger de la contrada, el senyor Donnet, havia sortit de casa per anar a l'estable proper. Aquella nit, però, havia seguit un recorregut inusual, a causa de la tempesta. Habitualment, ho feia a través de la porta interior que comunicava l'estable amb casa seva, però, per raons que només la fe pot explicar, aquella nit s'enfrontà al vent i a la neu i escollí entrar per la porta exterior amb un llum. Durant la resta dels seus dies, Marcel·lí recordaria aquest succés. Entre nosaltres n'ha quedat el record com el *Recordeu-vos a la neu*, com una intervenció de la Providència.

Referències:

G. Seán Sammon, *San Marcelino Champagnat. Vida y misión. Un corazón sin fronteras* (Roma, 1999), pàg. 44-45.

Vida, II, cap. 7, pàg. 354-355.

RECURS ORDINARI

És un altre nom freqüent per anomenar Maria que s'utilitza en la tradició marista. L'expressió «el nostre Recurs Ordinari» referint-se a Maria no es troba mai en els escrits de Marcel·lí Champagnat. En aquest sentit, les reflexions del germà Joan Baptista en la seva *Vida* de Marcel·lí podrien no ser històricament exactes.

El germà Joan Baptista presenta el relat següent.

«El 1830, la Congregació no havia estat aprovada pel Govern i es deia que podria ser suprimida. De fet, el prefecte del Loira estava preparant el tancament del noviciat. En aquestes difícils circumstàncies, en comptes de

perdre la calma i descoratjar-se, el pare Champagnat va recórrer a la Santíssima Verge i li va confiar la seva comunitat. El pare Champagnat va reunir els seus germans i els va dir: *“Que no us espantin les amenaces, deixeu de banda qualsevol temor pel vostre futur. Maria, que ens ha reunit en aquesta casa, no permetrà que la malícia dels homes ens separi. Siguem més fidels que mai honorant-la: ella és el nostre **Recurs Ordinari**”.*»

Aquesta fou l'única precaució que cregué necessari prendre; i Maria, en qui havia posat tota la seva confiança, no el decebé: traslladaren el prefecte i ningú no pertorbà la casa. Després, es mantingué el costum de cantar la Salve Regina al matí i es convertí en article de la Regla.

Des del punt de vista històric, la cita podria no ser totalment certa; tanmateix, els germans transmeteren aquest títol de generació en generació i, per tant, podem considerar-ho part de la tradició marista, tot i que el significat que evoca aquest títol és més pobre que el de Bona Mare.

Referència:

Vida, II, cap. 7, pàg. 351-352.

REVISIÓ DEL DIA

Cada dia, al capvespre, dediquem uns moments per fer la revisió de la jornada: agraïm al Pare els signes del seu amor, demanem perdó per les nostres faltes i renovem el nostre desig de fidelitat amb un acte de lliurament filial.

Aprenem, de forma gradual, a penetrar en l'interior de les coses, més enllà de la superfície, més enllà de l'evident, a veure com Jesús veu i a sentir de forma més clara la seva presència, la seva crida i les seves invitacions. Aquesta revisió se centra no tant en nosaltres i en els nostres esforços, sinó

en la descoberta d'allò que Déu fa a les nostres vides i en el tipus de resposta que hi donem.

Referència:

G. Charles Howard, *El discernimiento*, «Circulares» (1988), vol. XXIX, núm. 3, pàg. 151.

VATICÀ II

El Segon Concili Vaticà, o Vaticà II, fou una gran assemblea eclesial, teològica i ecumènica celebrada durant les tardors de quatre anys, des de 1962 fins a 1965. El papa Joan XXIII convocà el Concili l'11 d'octubre del 1962 i, amb bisbes de tot el món, definiren la naturalesa, les competències i la missió de l'Església. El Concili es clausurà el 8 de desembre de 1965.

El Vaticà II marcà una importantíssima adaptació de l'Església als temps moderns. El Concili generà setze documents, alguns dels quals es defineixen com les més grans expressions de l'educació social catòlica en la història de l'Església. Les decisions conciliars, i en especial les relacionades amb la litúrgia, afectaren les vides dels catòlics de tot el món. Després del Vaticà II, l'ús de la llengua vernacular es permeté en els oficis. L'augment de la participació dels laics fou el tret diferenciador del postconcili. Els grups d'estudi de la Bíblia, les trobades matrimonials, les organitzacions d'acció social i el moviment de la renovació carismàtica, entre altres, són fruits del Concili. El Vaticà II va fer possible molts documents oficials sobre l'ensenyament social de l'Església.

Tot i que les doctrines bàsiques de l'Església no canviaren amb el Concili, la seva influència i els documents que generà implicaren canvis més profunds en l'Església Catòlica que en els cinc-cents anys previs. D'ençà que el papa

Joan XXIII parlà d'«obrir les finestres de l'Església», s'han esdevingut importants canvis de forma gradual.

Referència:

http://www.seattleu.edu/lemlib/web_archives/vaticanII/vaticanII.htm

VOCACIÓ

La idea de *vocació* és el nucli de la creença cristiana. Déu ha creat cada persona amb dons i talents orientats cap a propòsits específics i cap a un estil de vida. A l'Església Catòlica i Ortodoxa, en especial, la idea de *vocació* s'associa amb una crida divina al servei de l'Església i la humanitat per mitjà de compromisos específics de vida. Podem trobar aquests compromisos en qualsevol estil de vida: matrimoni, consagració com a religiós o religiosa, ordenació sacerdotal i, fins i tot, una vida com a persona soltera. En el sentit més ampli, la vocació cristiana inclou l'ús dels dons propis en la professió, en la vida familiar i en els compromisos cívics i eclesials, en benefici d'un major bé comú.

Referència:

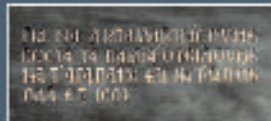
<http://en.wikipedia.org/wiki/Vocation>

ΓΙΑ ΗΑ ΔΙΔΑΧΑΙΟΝΤΕΣ ΟΥΝΤΕ
ΣΟΦΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΥΤΕΙΘΟΝΤΕ
ΗΑ Τ' ΑΓΓΕΛΟΙΣ ΚΑΙ ΗΑ ΤΑ ΠΑΙΔΕ
ΟΝΑ ΕΣΤΙΝ

Ο
Α
Ι
Ο

Η
Α
Ρ
Κ
Α
Ι
Η
Ο

Per educar els infants
cal estimar-los i estimar-los
a tots igual.

Sant Marcel·lí.

Si el Senyor
no construeix la casa,
és inútil l'afany
dels constructors.

Tot a Jesús
per Maria,
tot a Maria
per a Jesús.